

1 MAYIS EYLEMİ
VE
YENİDEN HORTLATILAN

SAĞCI
PROVOKASYON 'TEORİ'Sİ

HALKIN KURTULUŞU HALKIN BİRLİĞİ
VE AYDINLIK OPÖRTÖNİZMİ ÜZERİNE

TÜSTAV

DEVİRİMCİ
PROLETARYA
YAYINLARI

1A 10098

TÜSTAV
İŞÇİ VE SOL HAREKET
KÜTÜPHANESİ

Sütun No :..... 1

Raf :..... A

1 MAYIS EYLEMİ
VE
YENİDEN HORTLATILAN
SAĞCI
PROVOKASYON «TEORİ»Sİ

TÜSTAV

Baskı Tarihi : Mayıs 1978
Sorumlu Yönetmen : Leyla Sevükten

Dizgi : Yeniçağ Matbaası
Baskı : Haşmet Matbaası
Cilt : Açıcı Mücellithanesi

TÜSTAV

Devrimci Proletarya Yayınları

Yönetim Yeri : Atasaray 409
Cağaloğlu / İstanbul

İÇİNDEKİLER

Dersler	43
1 Mayıs Militan Bir Gündür	5
Yeniden Daha Derin ve Daha İnce Bir Şekilde Hortlatılmaya Çalışılan Provokasyon «Teori»leri	14
Aydınlık, Halkın Kurtuluşu ve Halkın Birliği'nin 1 Mayıs'a Katılmama Kararı	25
1978 1 Mayıs'ından Gelecek 1 Mayıs'a Giderken Bugünden Çıkarılması Gereken	

«Proleter enternasyonalizmi,
her ÷lke proletaryasının ve bñ-
tñnñyle dñnya proletaryasının es-
ki kapitalist dñnyayı Şiddet yolu-
yla devirmek, burjuva iktidarını te-
melinden yıkmak, üretim araçla-
rının ve insanın insan tarafından
sömürülmesinde kapitalistlere hiz-
met eden her Şeyin efendisi ol-
mak uğrunda verdikleri müca-
deledeki düşünce ve eylem birli-
ğidir.»

ENVER HOCA

1 MAYIS MİLİTAN BİR GÜNDÜR

1 Mayıs'ta dñyanın dört bir köşesinde her ÷lke proletaryası kendi gerçek marksist-leninist partilerinin önderliğı altında tüm ezilenler ve sömürülenlerle birlikte dñnya emperyalizmine, faşizme, gericiliğıe karşı yürüttükleri mücadeleyi daha da yükseltti. Dñnya proletaryasının, sosya-

lizmin ve komünizmin zaferi için omuz verdiği devrim ve halkların kurtuluş mücadeleleri güçlü anti-emperyalist, anti-revizyonist dalgalar halinde birlik, mücadele ve dayanışma ruhuyla dop-dolu olarak her kıtaya yayıldı. 1 Mayıs, gerçek sosyalist ülkelerin, kapitalist-revizyonist ülkeler devrimci işçi sınıfı hareketinin, ulusal ve sosyal kurtuluş için ayağa kalkan ezilen halkların ittifak halinde iki süper devlet Amerikan emperyalistleri ve Sovyet sosyal emperyalistlerine, dünya emperyalizmine, uluslararası gericiliğe karşı verdikleri proleter dünya devrimi mücadelesinde güçlerini yokladığı, saflarını pekiştirdiği, adımlarını hızlandırdığı birlik ve mücadele günüdür.

Marksist-leninist partiler 1 Mayıs'ı marksizm-leninizmin ve proleter enternasyonalizminin gösterdiği yolda militanca bir mücadele içerisinde karşıladılar. Her ülke proletaryası ve emekçi yığınlar kendi gerçek öncüsünün rehberliği altında saflarını sıklaştırdı, dünya karşı-devrim güçlerine, tüm düşmanlarına karşı devrimci eylemlerle, mücadele sloganları ve devrimci talepleriyle ayağa kalktı. İşçi sınıfının devrimci partileri, gerçek marksist-leninistler modern revizyonist ve yeni oportünist ihanet yuvalarına, bütün anti-marksist akımlara, reformistlere karşı salvo ateşlerini hızlandırdı. Devrimci proletaryanın asgari ve azami programına uygun olarak yükseltile devrimci taleplerle her türden demagoji ve sahtekârlıkla hesaplaştı.

Bu 1 Mayıs dünya emperyalizminin çökmekte olan güçlerinin bir ifadesi olan ve sosyalizm maskesi kullanan her türden burjuva-revizyonist, küçük burjuva akımın faaliyetlerini yük-

selttiği, eski dünyayı ayakta tutmak için demagogilerini daha da yoğunlaştırdığı Şartlarda kutlandı. Sermaye dünyası ile emek dünyası arasındaki mücadele kızıřtıķça burjuvazi marksizmleninizmeye karşı çeşitli patentler altında, piyasaya sürdüğü sahte teorilerle, demagoji ve aldatmacalarla sinsice saldırılarda bulunmaktadır. Her türden burjuva ideolojisinin; revizyonist, sosyal-demokrat, reformist, «sosyalist», troçkist vb. siyasi akım ve ideolojilerin tek amacı; kapitalizmin, sömürü ve zulüm dünyasının mezar kazıcısı ve en devrimci, en ileri sınıfı proletaryanın ulusal ve uluslararası plandaki birliğini engellemek, dünya proleter devrimi mücadelesindeki devrimci potansiyelini boşa harcamaktır. Bu nedenle uluslararası proletaryanın birlik, mücadele ve dayanışma günü olan 1 Mayıs'ta marksizm-leninizmin arlığını koruma, proleter enternasyonalizminin bayrağını yüksekte tutma mücadelesi büyük bir önem taşıyor. Çünkü dünya proletaryasının birlik, mücadele ve dayanışmasının özü ve gücü burada yatmaktadır. Bu ise çeşitli siyasi akım ve ideolojilere karşı her alanda karşı durmakla, onları eylemle, ideolojik, siyasi ve örgütsel planda bozguna uğratmakla bir anlam kazanır. Bundan dolayıdır ki, bütün ülkelerin marksist-leninist partileri dünya komünist hareketinin birliği, uluslararası revizyonizmin, yeni oportünizmin yenilgisi için kendi ülkelerindeki mücadelelerini hızlandırmaktadırlar. İnsan toplumunun yolunu açan ve gelişmesini sağlayan ve bu süreci belirleyen devrimlerin zaferi, birlik ve mücadele sloganı bununla içiçedir.

Geçen 1 Mayıs'tan bu yana Enver Hoca'nın

önderliğindeki AEP ve bütün gerçek marksist-leninist partiler genel olarak modern revizyonizme ve diğer sapmalara, özel olarak modern revizyonizmin doğrudan bir devamı ve «yeni» bir hortlaması niteliğinde olan uluslararası sağ oportünizme ve onun ortak reçetesi Amerikan patentli «Üç Dünya Teorisi»ne karşı marksizm-leninizmin ve proleter enternasyonalizminin bayrağını başarılı ve kararlı bir şekilde yükselttiler. Enver Hoca'nın ve AEP'nin VII. Kongre'de revizyonizme ve oportünizme karşı daha ileri bir noktada açtığı mücadele ülkemizde de yankısını buldu ve yeni bir sürece girilirken Türkiye devrimci hareketinin gelişmesine ışık tutucu bir rol oynadı.

1 Mayıs bazılarının sandığı gibi yalnızca marksist-leninistlerin andığı, birlik günü olarak kutladığı bir gün değildir. Devrim için yürütülen mücadelede işçi sınıfının, emekçi yığınların kendi öncülerinin rehberliği altında yeni bir dünyaya doğru uyanışını, bilinçli ve örgütlü mücadelelerini ifade eder. Dünya işçilerinin özgürlük, bağımsızlık, sosyalizm ve kurtuluş davasında ileriye doğru bir hamlesi, savaş haykırışıdır. Halkın devrimci öfkesini gerçek düşmanlardan saptırmak isteyenlerle, sömürüye, baskı ve köleliğe karşı mücadele eden devrim güçlerinin, marksist-leninistlerin karşı karşıya geldiği ve farklılıkların daha belirgin olarak ortaya çıktığı bir mücadele günüdür.

Bütün ülkelerin işçileri 1 Mayıs'ı, barikatlarda, fabrikalarda, meydanlarda, grevlerle,, gös-

terilerle, barikat savaşlarıyla büyük bir coşkunlukla, mücadele ve birlik ruhuyla dolu olarak karşılarlar. 1 Mayıs'lar, her yıl, Marks ve Engels'in attığı «Bütün Ülkelerin İşçileri Birleşin» yüce sloganının bayrağı altında, Lenin ve Stalin'in eseri Büyük Ekim Devrimi'nin ruhuna uygun bir coşkunlukla kutlanır.

Bu yıl 89. yıldönümü kutlanan 1 Mayıs, bütün dünyada, II. Enternasyonal'in son yıllarından bu yana devrimci bir savaş çağrısı olarak karşılanmaktadır. Ancak bu, 1 Mayıs'ın herkesçe aynı anlamda ve muhtevada karşılandığını göstermez. 1 Mayıs, işçi sınıfının davasına sahip çıkıyor görünen burjuva-revizyonist akımlarca, varoluş nedenlerine uygun olarak, devrimci mücadeleyi engellemenin, yolundan saptırmanın ve yozlaştırmanın bir aracı haline getirilmeye çalışılıyor. Buna karşılık Lenin ve onun şanlı partisi ve ondan bu yana bütün marksist-leninist partiler 1 Mayıs'ı proleter enternasyonalist bir muhtevada ve devrime giden yolda milyonların bilinçli bir uyanışla ayağa kalktığı, bütün ülkeler proletaryasının demirden taburlarının savaştığı militan bir mücadele ve birlik günü olarak karşılamışlardır ve karşılamaktadırlar.

Devrimci proletaryanın 1 Mayıs eylemi her yıl, bolşevizmin militan yolu ile bu günde de proletaryanın mücadelesini egemen sınıflar adına en zararsız bir şekilde atlatma ve ılımlı kanallara hapsedme aracı olan burjuva-revizyonist yol arasındaki temel zıtlığın belirgin olarak ortaya çıkmasına sahne olmuştur. Birincisi ve devrimci olan yol, emperyalizmin ve gericiliğin terörüne, her türden tertip ve saldırılarına; ikinci yolun

burjuvazinin icazeti ve desteği altındaki demagoji ve sahtekârlıklarına, göstermelik oyunlarına rağmen engellenememiştir. Revizyonizmin, reformizmin, oportünizmin vb. akımların sahte dostlukları, devrimci proletaryanın eyleminin sert kayalıklarında dağılan köpükler olmaktan kurtulamamışlardır.

1 Mayıs'ı egemen sınıfların dümen suyunda bir tören, barışcıl bir gösteri veya bir festival haline getirmek isteyen revizyonist, reformist vb. çığırkanların amacı «sonuncu» yola, baskı ve terörün, katliam ve provokasyonların önleyemediğini hile ile gerçekleştirmeye hizmet etmekten öte bir anlam taşımamaktadır. Bu, devrim için mücadele eden işçi sınıfının ve emekçi yığınların mücadele ve eylemle ezip geçmesi gereken bir engeldir. Çünkü baskı ve köleliğe karşı yürütülen mücadelede katedilen mesafe ile bunun arasında doğrudan bir bağlantı vardır.

Ülkemizde 1 Mayıs'ın devrimci bir şekilde karşılanması için verilen mücadelenin eski bir tarihi vardır. 1 Mayıs eylemleri, işçi sınıfının uyanışı ile birlikte egemen sınıflar iktidarının çeşitli saldırı ve tutuklamalarıyla önlenmeye çalışılmıştır. Eskiden beri her yıl 1 Mayıs'ta, gösteri ve direniş olsun veya olmasın, ordu ve polis alarına geçirilir. Bu korku ve 1 Mayıs'ta fabrikalardaki vb. yerlerdeki eylem endişesi, emperyalizme bağımlı burjuvazi ve toprak ağaları iktidarını, bugünü «bahar ve çiçek» bayramı ilân ederek geçiştirme aldatmacasına yöneltmiştir.

Son yıllar devrimci uyanışın hızlandığı, ül-

ke çapında yaygınlaştığı, anti-faşist, anti-emperyalist, anti-revizyonist mücadelenin güçlendiği yıllardır. Türkiye, hiç bir dönem kitlelerin bu ölçülere varan hareketliliğine ve uyanışına, marksizme duyulan ilgiye tanık olmamıştır. Bu durum diğer birçok gelişmeyle birlikte, 1 Mayıs'ın devrimci bir mücadele günü olarak daha etkin ve yaygın bir şekilde kutlanmasını gündeme getirmiştir. Daha önceki yıllarda bildiri dağıtılmasına bile tahammül edemeyen karşı-devrim güçleri kendi yasalarıyla koydukları engellere rağmen 1 Mayıs gösterilerini önleyememişlerdir. Son yıllarda görüldüğü gibi onbinlerin, yüzbinlerin alanlara akını en saldırgan hükümetler tarafından bile durdurulamamıştır.

Ancak bu demek değildir ki, egemen sınıflar bunu engellemek, en azından zararsız bir hale sokmak için faaliyette bulunmuyorlar. Faşizmin güçleri şiddet ve kanla, tertip ve katliamlarla bu gelişmeyi ezmeye çalışmaktadır. Sömürü ve zulüm düzeni sürdükçe egemen sınıfların zordan vazgeçmeleri beklenemez. Bu, sistemin, egemen sınıflar diktatörlüğünün asli bir unsurudur. Herşey bir yana, geçen yılki 1 Mayıs provokasyonu, işçi yığınlarına ordusu ve polisiyle açıktan saldırma cesaretini gösteremeyen egemen sınıfların ne yaptığının ve nelere yönelebileceğinin bir göstergesidir. Bu yolla hem kitleler üzerinde korku ve panik, hem de devrimci hareket hakkında şüphe yaratılmak isteniyor.

Egemen sınıflar sömürü ve zulüm düzenini sürdürmek için bu yolla yetinmemektedirler. Baskı ve terörü tamamlayan diğer bir halka daha söz konusudur. Bu, emperyalizmin ve sosyal-

emperyalizmin ve yerli gericiliğin sınıf mücadelesini engelleme, kölelik düzenini sürdürme yolundaki hizmetkârları; revizyonistlerin, reformistlerin vb.'nin uyguladığı aldatmaca yöntemidir. Bunun en belirgin örneği Sovyet sosyal-emperyalizminin doğrudan ajan şebekesi durumunda olan modern revizyonist ihanet yuvalarıdır. Bunlar bir yandan sosyal-emperyalizme en sadık bir şekilde kölelik ederlerken, diğer yandan da sosyalizm maskesiyle yığınları devrimden alakoymaya, onları emellerine alet etmeye çalışmaktadırlar. Modern revizyonistlerin yanısıra reformist sendika ağaları da 1 Mayıs'a sahip çıkıyor görünerek onu içten baltalamaya çalışmaktadırlar. Bu tavır, 1977 1 Mayıs'ında ve bu 1 Mayıs'ta İstanbul'da düzenlenen mitinglere nitelik açısından (esas olan da budur) bakıldığında görülebilir. Bu, egemen sınıflar iktidarının 1 Mayıs'ı «bahar ve çiçek» bayramı olarak geçiştirmeye çalışmalarının bir devamı, «sol» bir örtüyle gizlenmiş bir uzantısıdır. Modern revizyonistler, reformistler vb. ortaklaşa 1 Mayıs'ı bu yolla boğmaya çalışmaktadırlar. Bu, burjuva-revizyonist akımların her zaman izledikleri ideoloji ve siyasetlerin niteliğini yansıtan bir parçasıdır.

1978 1 Mayıs'ı Türkiye'deki bütün burjuva-revizyonist partilerin ve diğer akımların siyasi arenadaki niteliğini ortaya koymuştur. DİSK'in yönetimi ve su başlarına çöreklenmiş revizyonist ve reformist sendika ağaları ortaklaşa Taksim Alanını işçi sınıfının dünya emperyalizminin ve egemen sınıfların dümen suyundaki bir göstergisi haline getirmeye çalışmışlardır. Bunu hükü-

metin desteği, ordunun ve polisin dipçiği altında kendi tekellerine alarak devrimci bir sesin çıkmasına engel olmuşlardır. Yine ortayolcu, küçük-burjuva siyasi akımlar kendi çizgilerinin niteliği gereği buna sesizce boyun eğmişlerdir.

İşçi sınıfı ve emekçi kitlelerin uyanışına, keskinleşen sınıf çelişkileri temelinde gelişen hareketliğine rağmen 1978 1 Mayıs'ı da devrimci proletarya hareketine layık bir şekilde kutlanamamıştır. Kısaca değindiğimiz akımlar ve Aydınlık oportünistleri dışında kalan diğer küçük-burjuva niteliğini aşmaktan uzak hareketler İstanbul'da ne 1 Mayıs'ı bağımsız bir şekilde karşılamışlar ne de revizyonistlerin ve reformistlerin oyunlarını bozarak heveslerini kursağında bırakmayı becerebilmişlerdir.

1 Mayıs'lar devrim mücadelesinin birer parçası, proleter güçlerin birer askeri yoklaması olarak bir anlam taşırlar. Şimdiye kadarki gelişmeler ve bu yılki 1 Mayıs, özellikle Taksim alanındaki gösteri her devrimciyi düşündürmesi gereken bir anlam taşımaktadır. Bundan Türkiye devrimci hareketi açısından dersler çıkarılmalıdır. Ki, gelecek günler, gelecek 1 Mayıs'lar proletaryanın devrimci eyleminin dalga dalga yükselişinin birer parçası haline getirilsin.

1978 1 Mayıs'ı bir kere daha hatırlatmaktadır ki, proletaryanın devrimci partisi inşa edilmediği, bu yolda sözde değil fiiliyatta sağlıklı adımlar atılmadığı sürece 1 Mayıs'lar istenen şekilde karşılanamayacaktır. Hayatın her alanında, her devrimci eylemde ve devrimci hareket açısından önem taşıyan yıldönümlerinde olaylara bakışımızın ekseninde parti meselesi olmalı-

dir. Yanılıglardan kurtulmanın; kalabalıklara, sloganlara ve sahte kızıl bayraklara bakarak aldanmamanın başka ölçütü yoktur. Bu, geçen 1 Mayıs'tan bu yana modern revizyonistlere, sağ oportünistlere ve çeşitli ortayolcu akımlara çalışan zamanın, gelecek yıla da aynı tempoda gelişmesinin önüne geçmek için gereklidir.

Türkiye ölçüsünde, özellikle de İstanbul'daki 1 Mayıs, devrimci hareketin anatomisinde göz-önüne alınması gereken bir kesittir. Burada bütün gelişmeler genişçe ele alınamıyacaktır. Ancak marksizm-leninizm adına, parti ve devrim adına koparılan bunca yaygaranın ardında yatan bazı gerçekler üzerinde durmak gerekiyor.

YENİDEN DAHA DERİN VE DAHA İNCE BİR ŞEKİLDE HORTLATILMAYA ÇALIŞILAN PROVOKASYON «TEORİ»LERİ.

Geçen yıl ki 1 Mayıs, egemen sınıflar iktidarının 1920'lerden beri devrimcilere uyguladığı ve özellikle 1970'lerden sonra yoğunlaştırdığı katliam ve provokasyonlardan birisine sahne oldu. 1 Mayıs'ta karşı-devrimin yeraltı karar-gâhlarından MİT'in, Kontr-Gerilla'nın tertiplelediği ve revizyonistlerin yardımıyla gizlemeye çalıştığı bu provokasyon daha öncekilerin bir devamı ve en kanlı olanıydı. 1977 1 Mayıs katliamının kendisiyle birlikte bunun üzerindeki sis perdesini koyulaştırmaya çalışan egemen sınıf partileri ve karşı devrimci ihanet akımları, bunu daha sonra açtıkları kampanyayla devrimci hareketi ezmek, yıldırmak ve kuşku yaratmak için daha da

ileri noktalara vardirdilar. Karşı-devrimciler ve onların açık hizmetkârları 1 Mayıs tertibini «mao'cular»a yükleyerek bu kanlı saldırıyı onları tecrit etmenin bir aracı olarak kullanmaya çalıştılar ve aynı yolda yürümeye devam ediyorlar.

Gerek modern revizyonistlerin ve yeni oportünistlerin, gerekse bu oyunları bozma konusunda uyanıklık göstermeyen ve 'provokasyon' korkuluğuyla amaçlarına ulaşmak isteyen bu akımların etkisi altında kalan hareketlerin tavırları bir yıllık dönemde ve bu 1 Mayıs'taki 'karar'larıyla büyük ölçüde açıklık kazanmıştır. Diğer birçok mazeretle birlikte, «provokasyon olur» korkusuyla 1 Mayıs'a katılmaktan vazgeçilmesi bunun bir göstergesidir.

Egemen sınıflar, revizyonist ve reformist sendika ağaları, Aydınlik oportünistleri geçen yılki 1 Mayıs katliamının ve bu temelde daha da geliştirilen provokasyon korkusu yaratmanın ve bunu işlemenin meyvesini almışlardır. Çünkü bu yıl 1 Mayıs'ın hükümetin ve revizyonistlerin denetimi altında barışçı, resmi ve suya sabuna dokunmayan bir 'gösteri' haline getirilmesi hedefi İstanbul'da gerçekleştirilmiştir. 1 Mayıs'ın arkasından koparılacak ve sürdürülecek olan burjuva-revizyonist yaygara şimdiden başlamıştır «maocular»ın katılmadığı gösteri provokasyonsuz geçer. Böylece faşist güçlerin, MİT'in katliamlarının suçunun yüklenebileceği ve devrimci güçlerin zan altında tutulabileceği «daimi suçlu» bugüne kadar olduğu gibi, daha sonrası için de bulunmuş olacaktır!

Provokasyon her zaman egemen sınıfların elinde devrimci mücadeleyi engellemeye, parti

inşasını önlemeye, varsa partiyi parçalamaya, yığınların devrimci mücadelesini ezmeye, güvensizlik ve kuşku tohumları yaratmaya hizmet eden 'zengin' bir hazine olmuştur. Devrim mücadeleleri tarihinin de gösterdiği gibi, revizyonizm, her türden oportünizm, sosyal demokrasi buna araçlık eden doğrudan bir kaynak olmuştur. Yalnızca provokasyonun tertiplenmesi değil, ustaca tertiplenmiş bir provokasyonun işlenmesi de bunun bir parçasıdır. Eğer devrimciler arasında kuşku ve güvensizlik yaratma birbirini suçlama ve dik-kati devrimin düşmanlarından saptırma, eylesizlik ve yığınları etkisizleştirme v.d. benzeri sonuçlara ulaşabiliyorsa, provokasyon hedefine ulaşmış demektir.

Son on yılda ülkemizde görülen gelişmeler bu konuda birçok şeyin açıklık kazandığını göstermektedir. Egemen sınıfların resmi, yarı-resmi devlet örgütlerinden MHP, Ülkü Ocakları ve bunun gibi faşist ölüm mangalarına kadar her karşı-devrim yuvası provokasyonlara baş vurmaktadır. Bu bilinen birşeydir. Ancak biz burada daha çok onlara zemin hazırlayan, provokasyonların propagandasını yapan ve egemen sınıfların yaratmak istediği korku ve kuşkuyu, devrime olan güvensizliği körükleyen ihanet akımları üzerinde duracağız.

Bilindiği gibi, 1970'lerdenberi özellikle T.«K.»P ihanet yuvasının hoparlörü «Bizim Radyo»nun ve TİP'in en çok işlediği konulardan birisi de provokasyon konusudur. Ama bu, provokasyonları açığa çıkaran, teşhir eden birşey değil, tam tersine gizleyen, teşvik eden, tertipleyen, her devrimci eylemi provokasyon olarak gösteren ve

provokasyonla küçük burjuva devrimciliği, devrimci eylem, kitlelerin kendiliğinden patlamaları arasındaki ayrımı gözardı etmeyi ve suni olarak körüklediği kaostan yararlanarak bulanık suda balık avlamayı amaçlayan revizyonist bir hiledir. Egemen sınıfların tertip ve kışkırtmalarını temize çıkaran ve esas olarak da devrimci mücadeleyi engellemeye çalışan karşı-devrimci kampanyanın mantıklı bir parçasıdır.

T.«K.»P., TİP gibileri 1970'lerde her anti-emperyalist, anti-faşist eylemi «provokasyon» olarak nitelendirmekteydiler. Her zaman aynı şeyleri tekrarlıyorlardı: «Sakin eyleme girişmeyin provokasyon olur... Faşizm gelir vb. vb...» Onlara bakılırsa 12 Mart dönemindeki faşist tezgâh gençliğin anti-faşist, anti-emperyalist eylemlerinin bir sonucuydu. Bugün Sovyet sosyal emperyalistlerinin beşinci kolu rolünü üstlenen modern revizyonistler provokasyon 'teori'lerini daha azgın, daha geniş bir şekilde işlemektedirler. Özellikle son yıllarda gelişen anti-emperyalist ve anti-sosyal emperyalist, anti-faşist ve anti-revizyonist uyanışı ezmek için modern revizyonistler egemen sınıflarla birlikte, onların yaptıklarını sosyalizm kisvesi ile sürdürerek ve tamamlayarak bu silâhı en etkin bir şekilde kullanmaya çalışmaktadırlar. Bunun en açık örneğini geçen yıl ki 1 Mayıs katliamında gördük. Modern revizyonistler 1 Mayıs provokasyonunda ve öncesinde yeterli uyanıklılığın gösterilmemesinden ve bu tertibin içyüzünün geniş bir şekilde açığa çıkarılmamasından da yararlanarak bu yıl istediklerine ulaşabilmişlerdir.

Provokasyon 'teori'si üzerine kurulan Ka-

utskist emperyalizm eleştirmenliği ve sınıf işbirliği, sınıf barışı propagandası yalnızca modern revizyonistlerin değil onlardan farksız bir çizgi izleyen Aydınlik oportünistlerinin de en fazla baş vurduğu araçlardan birisidir. Ecevit'ten, Behice Boran'a, Doğu Perinçek'ten burjuva köşe yazarlarına kadar geniş bir uygulama alanı bulan ve her taşın altında 'imparator' arayan anlayış, bir zamanlar 12 Mart mahkemelerinde Yusuf Küpelilerin, Nahit Töre'lerin vb.'nin yılgınlık 'teori'lerinin temelini teşkil etmekteydi. Şimdi aynı şey revizyonistlerle birlikte Aydınlik oportünistlerinin kaşarlanmış kalemlerince ustaca yapılmaktadır. Bu ihanet akımı özellikle son iki-üç yıldır, oportünist «üç dünya teorisi»ni «en mükemmel» bir şekilde uygulamaya başladığından bu yana daha da gayretli bir şekilde provokasyon safsataları ile kafa karıştırmaya, anti-revizyonist saflarda bu yolla bölünme, kuşku yaratarak adam kazanmaya çalışmaktadırlar. Bunun modern revizyonistlerle aynı özde, ama «anti-sosyal emperyalizm», «anti-revizyonizm»le süsleyerek daha da sahtekârca yapmaktadır. Onlara bakılırsa 1971 küçük burjuva devrimciliği, «tasfiyeci-hizipçi» İ. Kaypakkaya'nın devrimci çıkışı; daha sonra olagelen maceracı eylemler çeşitli türden provokasyonlar zinciri olarak kolaylıkla «tahlil» edilebilir.

Aydınlik oportünistleri geçen yılki 1 Mayıs katliamında modern revizyonistlerle aynı tavırla, aynı yaygaraları kopararak bundan yararlanmaya kalkışmışlardı. Bu yeni oportünist akım şimdi ne zaman şiddete dönüşen bir eylem, faşistlerle bir çatışma olsa hemen provokasyon

damgasını vurmaktadır. Bunlar öyle bir anlayış yerleştirmeye çalışmaktadırlar ki; küçük-burjuva maceracılığı da; faşist saldırganlarla yapılan her çatışma, yığınların şurada veya burada ortaya çıkan her devrimci eylemi de polis provokasyonudur, faşistlerin tezgâhladığı bir oyundur. Bunu inandırıcı kılabilmek için de çeşitli tertip ve kışkırtmaları demagogik ve ustaca bir silâh, arkasına gizlenilmesi gereken bir kılıf olarak kullanmaktadırlar. Oysa bütün bunlar provokasyonların, egemen sınıfların tertip ve katliamlarının gizlenmesine yaramaktadır. MİT ve Kontrgerillanın, MHP ve Ülku Ocakları'nın tertipleri ile diğerlerini aynı kefeye koymak ve herşeyi buna göre açıklamak, aralarındaki farklılığı silmek faşist ve revizyonist demagojiye hizmet etmektir. Devrimci eylemleri, anti-faşist direniş maceracılık olarak gösteren ve arasındaki temel farkı gizleyen Aydınlık oportünistleri, aynı mantığı, maceracı eylemleri, faşistlerin ve polisin saldırı ve tertipleriyle aynı göstererekte sürdürmektedir. Bu tavırlar, birinci olarak, devrimci eylemi karalamak, gözden düşürmek amacını güttüğü, maceracılıkla arasındaki sınırı gizlemeye yaradığı; ikinci olarak ta, faşistlerin ve polislerin tertip ve saldırılarıyla küçük burjuva maceracılığını aynı gösterdiği için oldukça tehlikeli ve zararlıdır. Çünkü en başta provokasyonların önlenmesini, açığa çıkartılmasını ve kitlelerin önünde inandırıcı bir şekilde teşhir edilmesini zorlaştırmaktadır. Bu ideolojik mücadelenin ve çeşitli türden provokasyonların teşhirinin gerçekler temelinde değil, kafa karıştırıcı ve faşizmin güçlerini gizleyici bir şekilde yapılmasıyla sonuçlanmakta-

dır. Devrimci harekete yarar değil, zarar getirmektedir.

Aydınlık oportünistleri bu yol ve yöntemlere tesadüfen başvurmamaktadırlar. Herşey bilinçli ve sinsicedir; oportünist karakterinin, sınıf barışı siyasetinin doğal bir sonucudur. Esas amacı sınıf mücadelelerinin keskinleştiğini değil yumuşadığını; devrimci eylemlerle sosyal ve ulusal kurtuluş mücadelesine girişmek değil «üçüncü dünya»da bir köle olarak, sömürülen ve ezilen yığınlar olarak kamak gerektiğini «ispatlamaya» yöneliktir. Aydınlık, sınıf işbirliği çizgisine uygun olarak devrimci eylemi maceracılıkla, maceracılığı da polis provokasyonu ile sözde mahkûm etmiş olmaktadır! Oysa bu, ne faşistlerin provokasyonunun önlenmesine, ne içyüzünün açığa çıkartılmasına, ne de küçük burjuva maceracılığının teşhirine ve mahkûm edilmesine hizmet eder. Ancak faşizmin ve revizyonizmin dümen suyunda ilerlemek, onların işini kolaylaştırmak anlamını taşır.

Maceracılık çoğu zaman faşizmin çekmeye çalıştığı alana düşerek, onun işine gelen eylemlere yolaçmaktadır. Tarihte birçok örneğiyle de görüldüğü gibi, anarşistler, küçük-burjuva devrimcileri burjuvazinin istediği yönde maceralara girişerek, bazen de onların istediği şekilde hareket ederek provokasyonları kolaylaştıran ortamlar yaratmışlardır. Bu devrimci hareket için oldukça zararlıdır ve teşhir edilmelidir. Ama bu, her olayın niteliği ve kaynağı doğru tespit edilerek yapılmalıdır. Aksi bir tavır önce faşizme ve karşı devrim güçlerine, sonra da maceracı

çizgilere hizmet eder. Elbette Aydınlik oportünistlerinden de başka bir hizmet beklenemez. (1)

Konuyla ilgili bir başka mesele ise Aydınlik oportünistlerinin şu veya bu ölçüde, şu veya bu alanda bazı hareketler üzerinde ideolojik etkinlik kurması ve onları zaman zaman istediği yöne kanalize edebilmesidir. Bu elbette ki yalnız dış bir etki değil, o hareketlerin iç dinamiklerine ilişkin bir sorundur. Biz burada konu ile ilgili olarak kısaca Aydınlik oportünistlerinin provokasyon «teori»sini Halkın Kurtuluşu ve Halkın Birliği'ne nasıl empoze ettiğine, bulaştırdığına değineceğiz.

Aydınlik oportünistleri, egemen sınıfların son yıllarda çeşitli türden örgütleri aracılığıyla doğrudan tertip ve kışkırtmalara girişmelerinden, bunu hızlandırmalarından ve yaygınlaştırmalarından yararlanarak kendi varoluş nedenlerine uygun bir yol izlemekte ve provokasyon umacıyla devrimci eylemi engellemeye çalışmaktadırlar. Gazetelerinin, dergilerinin, hemen her sayfasında bunun birer örneğini görmek

(1) TİKP oportünistleri son zamanlarda harikülâde bir makale serisi kaynağı tespit etmişlerdir. Onlara bakılırsa nerede bir silah sesi duyulursa, o muhakkak ki Sovyet Sosyal emperyalistlerinin tezgâhıdır. Böylece stratejik olarakta çelikten bir kaplan mitini işliyorlar ve arada da Amerikan emperyalizmini ve bu süper devletlere ve blokuna bağlı faşist güçleri «masum» göstermeye çalışıyorlar. Elbette bu arada sınıflararası «sükuneti» kim bozmaya kalkarsa —karşı devrim güçleri hariç oluyor— onun damgası hazır. Bu, sosyal emperyalistlerin, KGB'nin ve sosyal faşist şebekelerin tertiplerini gizlemekten başka bir işe yaramıyor.

mümkündür. Bu ihanet akımı, egemen sınıflara, günlük gazetesi ve legal partisiyle «aşırı muhalefet» partisi, düzenin bir parçası, parlamento hedefli bir hareket olduğunu ispatlayabilmek için devrimci eylemlerden nefret ettiğini, asla şiddete başvurmayacağını, akıllı uslu olduğunu göstermeye, tavır ve eylemleriyle bunu kanıtlamaya çalışıyor. Faşistlerle barış vazası veriyor, kendi dışındaki hareketlerin eylemlerini egemen sınıfların üslubu ve tonuyla suçlayarak efendilerine teminat veriyor. Eylemlerini gazete faaliyetine indiriyor ve tabii bunu da sınıf işbirliği temelinde yürütüyor. «Provokasyon» çığırlarıyla, önüne gelen devrimciyi aslı astarı olmayan suçlamalarla karalamakta efendilerinden daha atik davranıyor. Yaprak kıvıldamaya görsün, «bölücülük, provokasyon vb.» şamatalara başvurarak panik yaratmak, kitlelerde devrimci harekete karşı kuşku yaratmak için didiniyor. Aydınlik gazetesinin sayfaları birbirinden ilginç provokasyon, bölücülük, anarşi kaynakları tespitleriyle dolu. Geçen 1 Mayıs provokasyonundaki tavırlarını daha yaygın ve geniş olarak kullanmaya devam etmektedirler. Bu akım, zaman geçtikçe daha açık ve karşı-devrimci bir nitelik kazanıyor.

Aydınlik oportünistleri birkaç yıldanberi Halkın Kurtuluşu, Halkın Birliği ve Halkın Yolu gibi dergileri kendi ideolojik alanı içerisinde, etkinliği altında tutmaktadır. Oportünizmin ideolojik ve siyasi etkinliği, Halkın Kurtuluşu ve Halkın Birliği «Üç Dünya Teorisi»ni eleştirmeye başladıktan sonra sona ermiş olmadı. Bu, marksist-leninist bir kavrayışla ve oportü-

nizmden kesin bir kopuşla birlikte gerçekleşmedi. Halkın Yolu'nun önderliğinin Aydınlık önündeki kölece diz çöküşüne karşılık, Halkın Kurtuluşu ve Halkın Birliği bunu boyun eğme şeklinde devam ettirdi. Şimdi biz diğer konular bir yana, provokasyon meselesi üzerinde duracağız. Çünkü Aydınlık'ın son zamanlarda en fazla şamatasını yaptığı ve sonuçta aldığı konulardan birisi de budur. Halkın Kurtuluşu ve Halkın Birliği değişik bir tarzda da olsa Aydınlık oportünizminden etkilenmeden edememektedir.

Halkın Kurtuluşu'nun 1 Mayıs Mahallesi olayı karşısında takındığı karışık ve kaypak tutum buna bir örnektir. Bu olay karşısında Aydınlık'la Halkın Kurtuluşu'nun tavrı arasında pek bir farklılık yoktur. O haftanın yayınları karıştırıldığında bu görülebilir. Örneğin Halkın Kurtuluşu olaydan bir süre sonra çıkan sayısında (105. sayı) şunları yazıyor:

«Faşist diktatörlük bu cinayetin faillerini çok iyi bilmektedir. Buna rağmen bu gerçek gizlenmektedir.»

«Hakim sınıflar ve onların karanlık güçleri ateşten bir gömlek giymiştir. Bu provokasyon mutlaka geri tepecek, gerçekler açığa çıkacak ve bu halkın daha da devrimcileşmesine yolaçacaktır. Tıpkı 1 Mayıs Taksim provokasyonunda olduğu gibi...»

«Bu, ya devrimin kitlelerin eseri olduğunu... kavramayan... «sol» maceracı hareketlerin... bir çılgınlıktır. Ya da bu sol maceracı, bozguncu hareketlerin yarattığı zemin üzerinde ve bizzat onların içine ko-

laylıkla sızdırabildikleri kendi ajanlarıyla rahatça at oynatabilen faşist diktatörlüğün, polisin, MİT, kontrgerilla vb. halk düşmanı güçlerin kanlı bir tertibidir.»

«Ancak her iki halde de işin içine sol maceracı, bozguncu siyaset karışmaktadır.»

«İçinde bulunduğumuz dönemde, mücadelenin bugünkü şartlarında, maceracı eylemler nerede bitiyor, hakim sınıfların provokasyonu nerede başlıyor burada belli bile değildir.» vb. vb.

Halkın Kurtuluşu'nun bu sayısını Aydınlık ve Halkın Sesi'nin sayılarından ayırdetmek mümkün değildir. Burada yanlış olan devrimci maceracılığın eleştirilmesi değil, küçük burjuva maceracılığına yüklenen olayın doğrudan faşist diktatörlüğün tertibi olarak gösterilmesiyle, gösterilmemesi gibi garip bir çelişkinin içine girilmesidir. Bu sayıya hakim olan kendini kurtarma endişesi ve egemen sınıfları dolaylı olarak kendisinin yapmadığına ikna **etmektir**. Ayrıca belli ölçüde farklı olmasına rağmen «1971 direniş ruhu»nda proleter devrimci bir yan (!) bulan Halkın Kurtuluşu'nun, 1978 maceracılığında net bir faşist diktatörlüğün provokasyonu tespitinde bulunarak kendi kendini karalamasıdır. Bunun Halkın Kurtuluşu'nun küçük burjuva maceracılığından sağa yönelişinin «küçük» bir parçası olarak görmek haksızlık olmasa gerek.

Burada bizi ilgilendiren yan Halkın Kurtuluşu'nun Aydınlık oportünizmi ile aynı bakış açısına sahip olması ve bunun da bu 1 Mayıs'ta

Aydınlık'ın kararıyla kendi tavrı arasında doğrudan bir ilişki olduğunun, 1 Mayıs'a katılmama kararının tesadüfi olmadığını ortada oluşudur. Halkın Kurtuluşu, Aydılık oportünizminin yarattığı provokasyon umacısının sınırlarını aşmaya cesaret edemediği gibi, çeşitli olaylara bakışı da bununla çevrilidir. 1 Mayıs'a katılmama kararının da diğer etkenlerle birlikte buna bağlı olduğu görülebilir.

AYDINLIK, HALKIN KURTULUŞU VE HALKIN BİRLİĞİ'NİN 1 MAYISA KATILMAMA KARARI

Halkın Kurtuluşu özellikle son aylarda provokasyon sözünü dilinden düşürmez olmuştu. 1 Mayıs'a doğru bu özellikle 105. ve 106. sayılarda daha da belirgin bir durum kazandı. Halkın Kurtuluşu gerçekte 1 Mayıs'ta muhtemel provokasyonları bozmaya, çeşitli ihtimaller üzerinde durarak önceden açığa çıkarmaya yönelik bir faaliyet içerisinde değildi. Oysa geçen yılki provokasyon da gözönüne alınarak çeşitli teşhirlerle, açıklamalarla, herşeyden önce de kararlı bir tavırla, sağlam bir örgütlenmeyle ittifak edilebilecek güçlerle birleşilerek revizyonistlerin ve reformistlerin oyunları bozulabilirdi. Ama Halkın Kurtuluşu'na hakim olan yalnızca provokasyon korkusuydu ve bunun bozulabileceğini pek düşünmüyordu bile. Eğer provokasyonlar önlenemezse, etkisiz hale getirilemezse, ya da salt o korkuyla hareket edilirse o zaman hiç bir eyleme

girmemek gerekir.⁽²⁾ Çünkü devrimci mücadele yükseldikçe provokasyonlar daha da artacaktır. Bu kaçınılmazdır. Egemen sınıfların, revizyonistlerin, oportünistlerin provokasyonlarını önlemenin yolunun eylemden vazgeçmek olmadığı açık değil midir?

Halkın Kurtuluşu son kararını açıklamadan önce ikili bir tavıra sahipti. Her ikisi de gerici olan bu eğilimlerden birisi provokasyon korkusuyla hareket etmek, ikincisi ise hesaplarını reformcu sendika ağalarına güven, revizyonistlere taviz üzerine kurmuş olmasıydı. Bunların birbirini tamamlayan şeyler olduğu açıktır. Halkın Kurtuluşu'nun 105. sayısından anlaşıldığına göre, DİSK yönetimi YDGF'yi 1 Mayıs kutlamalarına kabul ederse; Halkın Kurtuluşu da revizyonizme ve reformizme karşı sloganlarını hemen hemen ortadan kaldırmış ve iyice kırpılmış olursa provokasyon önlenmiş (!) olacaktır. Halkın Kurtuluşu umudunu buna bağlamıştır. Bundan oldukça umutlu olmalıdır ki emin görünmektedir:

(2) Görülemeyen yan provokasyon korkusuyla eylemden vazgeçmemek gerektiğidir. Dünyanın her yerinde Egemen sınıflar provokasyonlar düzenleyerek büyük katliamlara baş vurmuşlardır ve buna karşılıksa M L'ler bunlara karşı azami uyanıklığın sağlanmasına çalışmışlardır. Ama provokasyonlar yığınların devrimci eylemini engelleyemediği gibi, çoğu zaman da karşı - devrim güçlerinin elinde ayaklarına düşen bir taş olmuştur. Örneğin Çarlık Rusyasındaki) 1905 Kanlı Pazar olayını tertipleyen Gapon umduğunun tersine devrimin ateşlerinin tutuşman sonucuyla karşılaşmıştı. Bundan çıkan sonuç şudur: Provokasyonlar boşunadır!

«Geçen seneki kanlı 1 Mayıs tertip ve saldırısından sonra, bu yıl 1 Mayıs alanında mutlaka daha fazla işçi ve emekçi «'Kahrolsun Faşist Diktatörlük!' diye haykıracaktır.» (S. 105, Sh. 7)

«1 Mayıs günü, işçi sınıfının ve bütün halk güçlerinin 1 Mayıs alanındaki güçlü gösterisi ve gür sesi, bütün faşist saldırı ve tertipleri altedecek güçtedir.»

Ama bunu devrimci bir kararlılıkla değil, taviz ve burjuva revizyonist akımlara güven temelinde yapmaktadır. Birçok konuda olduğu gibi, 1 Mayıs gösterilerine katılma meselesinde CHP reformizmine dayanmaya çalışmaktadır. DİSK yürütme kuruluna yapılan başvurudan resmi olarak davet beklenmektedir. Bunun için reformizmi, CHP hükümetini direkt olarak hedef alan bir slogan ve pankart taşınmayacağı garantilenmekte ve bu amaçla liste sunulmaktadır. Halkın Kurtuluşu reformist sendika ağalarını, demokrat, yurtsever görme anlayışının bir sonucu olarak yazılarında ikna etme yolunu denemektedir. Örneğin şunlar söylenmektedir:

«Bu karar ve onun sürdürülmesi, DİSK genel yönetim kurulu kararlarıyla hangi yönden uygunluk arzetmektedir?... DİSK yöneticileri halk düşmanlarının telkinlerine mi boyun eğeceklerdir, yoksa devrimcilerin, demokratların, yurtseverlerin, ilericilerin, işçi sınıfının ve bütün halkın sesine mi kulak vereceklerdir?» (abç).

«Tekrar edelim, bu karar ve tutum sür-

F dürüldüğü takdirde, bu sadece halk düşmanlarına hizmet edecektir.» (Sh. 6) (abç).

Halkın Kurtuluşu öylesine bir edayla sesleniyorki, sanırsınız DİSK yönetimi, halkın vefalı dostlarından oluşmuştur. Elbetteki DİSK yönetim kurulu, Halkın Kurtuluşu'nun beklediği şekilde «işçi sınıfının ve bütün halkın sesine» kulak vermemiş, tersine CHP hükümetinin ve modern revizyonistlerin sesine kulak vermiştir.⁽³⁾ Ve tabii böylece Halkın Kurtuluşu'nun sosyal emperyalizme ve modern revizyonizme karşı atılacak sloganlarda verdiği tavizlerin de bir anlamı kalmamıştır. Çünkü DİSK yönetimi, karşısındaki kararsızlığı ve provokasyon korkusunu değerlendirebildiği için daha kararlı ve kesin bir tavır takınmıştır. Haydi bu kadar kusur olur diyelim, ama iş bu kadarla kalmıyor.

Bunlarla birlikte başka ilginç bir olay ise

(3) DİSK içerisinde köşe başlarını tutan reformist ve revizyonist sendika ağalarının bu tavrı takınmasında ve ortaklaşa hareket etmesinde şaşılacak veya teklemedik bir yan yoktur. Buna ancak umudunu reformizme ve onlarla revizyonistler arasındaki çatlaklara bağlamış oportünist küçük burjuva aydınlar şaşar! Şaşırtıcı olan reformistlerin, revizyonistlerin sesine kulak vermesi değil bir «proleter devrimci» nin (!) sinekten yağ çıkarmaya çalışırken, yağ zannettiği şeyden sinek çıktığını görünce alılaşmasıdır.

Açıktır ki, reformist - bürokrat sendikacılar 1 Mayıs'ın bir mücadele ve devrime hazırlık günü olarak militanca karşılanmasını istemeyeceklerdir. Bundan dolayı da bilinçli olarak sınıf tavrı koymuşlar ve revizyonistlerin ya-

TİKP oportünistlerinin ve Aydınlık gazetesinin tavrını açıklamasıdır. Bu oportünistlerin yıllardır işleyip durduğu provokasyon umacısını terketmesi ve kitleleri aktif eylemlere çağırması beklenebilir miydi? Şüphesiz bu oportünistlerden 45 milyonluk milleti bölmeye kalkışması beklenemezdi. Oportünist şef Doğu Perinçek basın toplantısında şu açıklamayı yaptı:

«DİSK yönetiminin gerici tutumunu protesto ediyor ve Taksim'deki 1 Mayıs törenine katılmıyoruz.»

Ve gerekçe hazırır:

«... yani geçen yıl kontrgerillanın 36 emekçiyi katletmesine zemin hazırlayan anlayış bugün de yürürlüktedir.»

DİSK yönetimi için «...1 Mayıs alanını bir kuşku ve güvensizlik alanı haline getirmiştir,» diyen Doğu Perinçek herşeyden azade olmanın yolunu bulmuştur. Ve «1 Mayıs'ın devrimci anla-

nında yeralmışlardır. Öyle ya HK'nun bürosunu polise ihbar eden aynı yönetici daha başkalarını da yapacaktır.

HK. sadece bu olayda değil, revizyonistlerle bugünkü yöneticiler arasında daha önce keskinleşen çelişkiler sırasında DİSK yönetimine biraz tutarsız demokratların geldiğini sanmıştı. Tabi reformistlerin bazılarını emellerine alet etmek için yaptığı demokrasicilik diplomasisi HK'nu cezbetmişti. Ayrıca CHP hükümetine ve bu partiye belli ölçüde umut bağlaması, çoğu zamanda «CHP milli burjuvazinin partisidir. Milli burjuvazi de halk sınıfıdır» v.b. anlayışlarla hareket etmesi birçok olayda yansyacaktı.

mına gölge düşürmek isteyenleri yalnız bırakın.» buyruğuyla gazetesinin köşesine çekilmiştir.

Bu açıklama Halkın Kurtuluşu'nun bardağını taşıran son damla olmuştur. Halkın Kurtuluşu daha önce katılmama düşüncesinde olmamakla birlikte, buna uymakta tereddüt geçirmemiştir. Doğu Perinçek'in açıklamasının hemen arkasından biraz daha değişik cümlelerle aşağı-yukarı aynı açıklama ve gerekçeler sıralanmıştır. Halkın Kurtuluşu'nun 106. sayısından konuyla ilgili bazı alıntılar yapalım:

«Proleter Devrimciler İstanbul 1 Mayıs alanında DİSK yöneticilerinin düzenlediği mitinge katılmayacaklardır.»

«Proleter Devrimciler, bu tavrın anti-demokratik bir tavır olduğunu, provokasyonlara zemin hazırladığını; halk güçlerini bölen, mücadeleyi zayıflatan ve faşist diktatörlüğün karanlık güçlerinin işini kolaylaştıran bir tavır olduğunu ortaya koydular.»

«Bu kararın yeni provokasyonlara zemin hazırlamaktan başka hiçbir iş yaramayacağını ve 1 Mayıs 1977'nin kanlı katillerinin ve onların çanak tutucuları revizyonistlerin gizlenmesine hizmet edeceğini açıkladılar.»

«Bütün gelişmeler gösteriyorki, 1 Mayıs bunların önderliğinde bunların düzenleyeceği bir şekilde, gerçek bir mücadele günü olarak kutlanamaz.»

«Bütün gelişmeler gösteriyor ki, DİSK yönetiminin bugünkü tutumuyla lekelenen

İstanbul 1 Mayıs kutlamaları, işçi sınıfı ve halkın gerçek taleplerinin haykırıldığı bir mücadele günü değil, ne yazık ki, revizyonistlere, Rus uşaklarına hizmet eden bir gün olacaktır.» vb. vb.

Yukardaki gerekçeler TİKP oportünistlerinin aylardır ortamını hazırlamaya çalıştıkları tavıra uygun düşmektedir. Oportünist elebaşı Doğu Perinçek'in açıklamasından önce kararsız bir şekilde de olsa 1 Mayıs'a katılma eğilimi gösteren Halkın Kurtuluşu'nun, bu açıklamadan sonra aynı ağızla karar değiştirmesi dikkat çekicidir.(4) Bu TİKP oportünistlerinin kararlarının ne kadar ilgiyle izlendiğinin ispatı niteliğindedir. Ve herşeyden önce de Halkın Kurtuluşu'nun gerek açıklama öncesi, gerekse geçen yılki 1 Mayıs tavrını yanlış olarak makhûm etmesiyle aynı şeydir. Çünkü eğer provokasyondan sözediliyorsa geçen yıl da, açıklama öncesinde de aynı şey sözkonusudur. Aynı şekilde modern revizyonistlerin etkinliğinden, 1 Mayıs'ın onlara hizmet edeceğinden sözediliyorsa, bu hem geçen yıl için daha geçerliydi, hem de Halkın Kurtuluşu'nun son kararını açıklamasına neden olabilecek yeni bir gelişme olmamıştı.

Tekrar belirtmek gerekirse, provokasyon

(4) Haydi diyelim ki, HK milli burjuvazi ve reformizm ilericidir mantığından gidiyor. Peki HB bir yandan CHP komprador burjuvazinin liberal kanadının (?) partisidir derken, diğer yandan nasıl oluyor da umudunu komprador burjuvaziye bağlayabiliyor? Bu tamamen «Üçüncü Dünya Ülkesi» mantığının bir mirasıdır.

tehlikesi bahanesiyle İstanbul 1 Mayıs kutlamalarına katılmaktan vazgeçilmesi yeterli bir gerekçe olamaz. Yine revizyonistlere «hizmet eden bir gün» meselesi de karar öncesi tavırla çelişmektedir. Çünkü bir hafta öncesine göre değişen birşey olmamıştır. DİSK yönetiminin modern revizyonistlerle birlikte ve onlara hizmet eden bir yönde karar alması ise beklenmeyen ya da şaşırtıcı bir tavır olarak gösterilemez.

Provokasyon tehlikesinden sözedilebilir mi? Şüphesiz bu tehlike vardır. Bunun faşizmin güçlerinden, modern-revizyonist ihanet akımlarına kadar hepsi tarafından tezgâhlanması mümkündür. Ayrıca bunun yalnızca İstanbul 1 Mayıs kutlamaları açısından değil, özellikle son aylarda ülke çapında yoğunlaştırılan faşist katliamlar, tertip ve kışkırtmalar zinciriyle bağıntılı olarak ele alınması gerektiği açıktır. Ve yine geçen yılki 1 Mayıs katliamı ve faşizmin güçleriyle modern-revizyonistlerin neler yapabileceği de görülebilir. Egemen sınıflar ve hizmetkârları devrimci bir gelişmeye tahammül edememekte, ayrı ayrı veya ortaklaşa hazırlanan bir zemin üzerinde çeşitli yollarla, provokasyonlarla buna engel olmaya çalışmaktadırlar. Bu dün için olduğu gibi, bugün de, yarın da sözkonusudur. DİSK yönetiminin kararlarından, modern-revizyonistlerin hile ve kışkırtmalarına, faşizmin saldırgan güçlerinin tehditlerine kadar her alanda provokasyona hazır bir ortam hazırlanmaya çalışılmaktadır.

Ancak bütün bunlar provokasyon zemininin 1 Mayıs gösterisine katılmamakla önlenmeye çalışılmasının doğruluğunu göstermez. Provo-

kasyonları önlemenin, önüne geçmenin ve bütün bu oyunları açığa çıkarmanın yolu bu değildir. Provokasyonlar, çeşitli türden saldırı ve kışkırtmalar devrimci uyanıklıkla, sağlam ve geniş bir hazırlıkla bütün olanaklar kullanılarak yürütülen teşhir faaliyetiyle, yalnız başına değil, birleştirilmesi mümkün bütün ilerici ve devrimci güçlerin seferber edilmesi ve provokasyon tezgâhçılarının kararlı bir şekilde bertaraf edilmesi vb. şekillerle bozguna uğratılacağı ortadadır. Provokasyonlardan eylemden vazgeçmekle, pasif bir tutum takınmakla kurtulunamaz. Marksist-leninist bir örgütlenme ve eylem çizgisiyle, sınıf düşmanlarının attığı her adımı dikkatlice izlemek ve geniş bir teşhir faaliyeti yürütmek dışında başka yollar aranamaz. Karşı-devrimin saldırılarını açığa çıkartmak ve önlemek için oportünizmin, reformizmin vb.'nin etkisinden kurtulmuş olmak, kendi güçlerine, halkın devrimci güçlerine dayanmak gerekir.

Provokasyon korkusuyla hareket etmenin sonu, eninde-sonunda varacağı yer devrimi provokasyon girişimi olarak görmektir. TİKP oportünistleri için bu tamamen böyledir. Bu korku insanın içine bir kere sindimi o kimse gölgesinden bile korkmaya başlar. Provokasyon olur korkusuyla belirlenen tavır karşı-devrim güçlerine meşruiyet kazandırma sonucunu doğuracağı gibi, bundan da önemlisi provokasyonlar karşısındaki uyanıklığı köreltir ve tedbirsizliklere yol açar.

Halkın Kurtuluşu, 105. sayısında, 1 Mayıs'a katılmama kararından önce şöyle diyordu:

«Bazıları provokasyon ve saldırıların artması karşısında dehşete kapılıyorlar ve 'aman sessiz kalalım, mücadeleye girişmeyelim, provakasyon olabilir, falan eylemi yapmayalım' türünden uyuşturucu fikirler yaymaya çalışıyorlar. Bu kişiler yükselen halk mücadelesini göremiyorlar.»

Şimdi de aynı şeyi Halkın Kurtuluşu'na biz söylüyoruz ve hatırlatıyoruz.

İzlediği sağcı çizgiye uygun olarak 1 Mayıs'a katılmama kararıyla Halkın Birliği de aynı tavrı takınmıştır. «Üçlü»den geriye kalan düşman ikizlerin başka başka yollardan ilerlemesi şimdilik pek düşünülmemesi gerek. Halkın Birliği pasifizmden «kurtulmanın» ve birşeyler yapmış olmanın yolunu kolaylıkla bulmuş olduğunu düşünmüş olmalı ki, bir gece düzenleyerek işin içinden sıyrılmaya kalkıştı. Başkalarını «kendi bayrağı» altına çağırarak ve «hizip» vb. suçlamalardan da geri durmayarak «proleter devrimci» önderliğini bu yolla ispatlamaya çalışıyordu. Halkın Birliği bu gecede grupçu tavrını ve bunun ne kadar kökleştiğini göstermekten öteye bir adım atmamıştır. Daha da önemlisi geceyi solcu bir bahar akşamı havasına uygun bir şekilde düzenlemiş ve sonuna kadar da sürdürmüştür. Hatalar üzerinde durmak gibi bir meselesi olmamıştır. Başkalarının da bunun üzerinde durmasına, gecenin muhtevası (?) bozulur gerekçeyle mücadele etmemiştir.

Halkın Birliği, en çok «kendi gücüne güven», «başarılı bir yılı geride bıraktık» vb. şeyleri söyleyen hareketlerden birisidir. Bu yılın ilk sayı-

sında da önüne parti görevini koyuyor; «proletaryanın siyasi programını bayraklaştırmak»tan, «programı en geniş kitlelere yaymak»tan vb.den sözediyordu. Halkın Birliği, «siyasetsiz ahbap çavuş tekkelerine», «mevki düşkünü hizipçi elebaşılara» karşı saldırmakta ise birinci sırada yer almaktadır. Bunları söylemek «güzel» şeylerdir. Ancak Halkın Birliği kendi «siyasetleri»ne, hareket olarak niteliğine, kitleler içerisindeki çalışmasının muhtevasına ve eylemlerine bakmaktadır? En azından bir yıldır izlediği yolu, katettiği mesafeyi, Halkın Kurtuluşu ve Halkın Yolu'na karşı geçen yıl ve son aylardaki tavrı arasındaki farklılığı, bunun özünü ve temelindeki nedenlerini gözden geçirmiş midir?

Su soruyu sormak yerinde olacaktır: Partiden dem vuran herhangi bir hareket devrimci mücadele açısından şartların oldukça elverişli olduğu Türkiye'de, sanayi merkezi ve işçi sınıfının büyük bir kesimini barındıran İstanbul'da, bugünkü durumu, 1 Mayıs'ı CHP hükümetinin, reformist ve revizyonist sendika ağalarının barışçı ve gerici bir gövde gösterisi haline getirme çabaları karşısında seyirci kalmayı mazur gösterebilir mi? Şüphesiz bugünkü durgunluk ne herhangi bir gerekçeyle, ne de kendisinin dışındaki hareketlerin yanlış çizgi ve tavırlarıyla açıklanmış olmaz.

Ne Halkın Kurtuluşu başka bir hareketi, ya da egemen sınıfların ve hizmetkârlarının koyduğu engelleri bahane ederek işin içinden sıyrılabilir, ne de Halkın Birliği aynı yola başvurma hakkına sahiptir.

Halkın Birliği ile ilgili olarak şuna işaret

etmek istiyoruz. Halkın Birliği geçen yıldı Tak- sim katliamını değerlendirirken bu günkü tav- rıyla açıkça çelişen Őeylere değiniyordu. 5 Tem- muz 1977 tarihinde çıkan 12. sayıda Şu görüş- lere yer verilmekteydi:

«Proleter Devrimcilerin mitinge katıl- mamaları, bağımsız siyasetlerini bir kenara bırakmaları, ancak Şartların ve gücün yan- lış tesbitine dayanan sağ bir hata olurdu. Bu, faşist tertibin tesbit edilip teşhir kam- panyasının yürütüldüğü Şartlar için de doğ- rudur. Yani faşist tertip önceden görölüp- te, geniş bir teşhir yürütölseydi, proleter devrimciler mitinge yine ayrı bir kol olarak katılmalydılar. Mitinge katılmama veya ayrı bir miting düzenleme faşist tertibin tesbit ve teşhir edilmediği Şartlarda tertibi önleyemeyeceği gibi, faşist tertibin görölüp teşhir edildiği Şartlarda da kitlelerden tec- rit olmayı sağlıyacaktı.» (Sh. 6)

«Kaldı ki, proleter devrimcilerin mitin- ge ayrı bir kol olarak katılmaları doğruy- du...»

Geçen yıl için doğru olan bu yıl neden ol- masın? Üstelik bu 1 Mayıs'ta provokasyonları bozmak açısından (geçen yılın tecrübeleri vb.) Şartların daha elverişli olması gerekir. Halkın Birliği geçen 1 Mayıs değerlendirmelerinin özü- ne uygun bir tavır takınmamıştır. Bu yılı 25 Nisan sayısında (33) da açık ve belirgin bir tu- tumu olmadığı gibi, Halkın Kurtuluğu ile ortak görüşler öne sürmektedir. Bu sayıda ne provo-

kasyon ihtimallerini genişçe ele almak, buna zemin hazırlayanları belirleyerek teşhir etmek, bu temelde açık bir eylem çizgisi belirlemek, ne de bu görevlerin yerine getirilmesi için bir eylem birliği yapmak söz konusudur. Provokasyona zemin hazırlayanları suçlamak yetmez, buna bir eylemle güçlü ve kararlı bir şekilde karşı çıkılacağı somut olarak belirlemekte gereklidir. Aksi bir tavır karşı güçlerin cesaretlenmesine ve küstahlığına, blöflerine yol açar. Zaten olan da budur.

Halkın Birliği'nin son sayısında «tam tersine 1 Mayıs kutlamaları her türlü engele rağmen militan bir ruhla dolu olarak mutlaka gerçekleştirilecektir. 1 Mayıs kutlamaları gerçekleştirilmezdir. Proleter devrimciler halkla birleşerek, bu çetin görevi mutlaka yerine getirecek ve provokasyonları boşa çıkaracaklardır.» denilmektedir. Bunun nasıl kutlanacağı, (örneğin Taksim alanına katılarak mı...) pek belli olmamakla birlikte, yine de bu sözlerden buna yakın bir anlam çıkmaktadır.

DİSK yönetiminin 1 Mayıs'la ilgili kararını geri almasını isterken şunları söyleyen Halkın Birliği haklıdır:

«... DİSK yönetiminin kararları, provokatörlere, MİT ve Kontr-gerillaya uygun ortam yaratmaktadır. Bu kararlardan hoşnut olanlar sadece faşistler ve sosyal-faşistlerdir.» (s. 33, sh. 3)

Ama iş bu «uygun ortam»ı bertaraf etmeye, bundan «hoşnut olanlar»ın hevesini kursağında

bırakmaya gelince gerekli girişim ne Halkın Birliği, ne de diğerleri tarafından yerine getirilmemiştir. Çünkü umut DİSK yönetimindedir.

Halkın Birliği de aynen Halkın Kurtuluşu gibi DİSK'in reformist yöneticilerinin kararı karşısında hayal kırıklığına uğradığı izlenimini bırakmadan edememektedir. Örneğin şu görüşlere yer verilmektedir:

«DİSK yöneticilerini böyle bir karar almaya iten, sosyal-faşizm karşısındaki teslimiyetçi tutumlarıdır.»

«... Yani tutarlı demokrat ve yurtsever çizgideki devrimcilerle, proleter devrimciler DİSK yöneticilerince 'demokratik' nitelikte görülmemiştir. Açıktır ki bu görüş, sosyal-faşistlerin görüşüdür ve DİSK yöneticileri bu görüşü boyun eğmişlerdir.»

Bu veya buna benzer görüşler, Halkın Birliği ve Halkın Kurtuluşu ne kadar ayrı CHP ve Reformizm tahlillerinde bulunurlarsa bulunsunlar kendilerini bu işçi sınıfını ve emekçi halkı devrimden alıkoymaya çalışan akımın, sendika ağalığının niteliğini kavrayamadıklarını, teslimiyetçi görüşlerin etkisinden kurtulamadıklarını göstermektedir. CHP'li reformist DİSK yöneticilerinin kararı beklenmedik bir şey midir? Ya da onların revizyonistler yerine «Proleter devrimciler»i tercih etmesini mi bekliyorsunuz? Bu, Halkın Birliği ve Halkın Kurtuluşu'nun DİSK içindeki çatışmaya bel bağladığını gösteren bir eğilimdir. Bütün bunlar Aydınlik oportünizminden kalma miraslardır.

Sorun geçici bir başarısızlık, provokasyonların yaygınlığı, DİSK yönetiminin «teslimiyeti» vb. değildir. Herşeyden önce parti inşası yönünde sağlam adımlarla ilerleyen, işçi sınıfının ve emekçi yığınların ileri unsurlarına, asgari ölçüde de olsa «hükmeden» bir hareketin yokluğudur. Devrimci hareket bir bunalım yaşamaktadır ve hakim olan dağınıklık, çözülme, parçalanma vb. dir. Burada yeri olmadığı için konu üzerinde fazla durmayacağız. Ancak neden hala bağımsız, güçlü ve etkin eylemler konulamadığı, aradan yıllar geçtiği halde Taksim alanına karşı bir başka alan kurulamadığı ve Türkiye'nin çeşitli yerlerinde güçsüz eylemlerle yetinildiği ve tecrit çemberinin yeterince kırılmadığı konusu üzerinde düşünülmelidir.

1 Mayıs'la ilgili olarak bazı noktalara değinirken Halkın Kurtuluşu ve Halkın Birliği'nin yanlış tavırları konusu üzerinde duruşumuz kendi hata ve zaaflarımızı gizlemeye çalıştığımızı göstermez. İlki kadar, hatta ondan daha da önemli olanı bizim açımızdan kendi durumumuzdur. Sonuç itibarıyla, Devrimci Proletarya bu 1 Mayıs'ta sınıf mücadelesinin yüklediği görevleri yerine getiremediğinin, diğer hareketlerden bir anlamda daha eylemsiz bir durumda olduğunun bilincindedir. Güçlerin sınırlılığı, gizlemeye gerek duymadığımız dağınıklık ve parçalanma ve henüz genel bir siyasi çizgi belirleyememiş oluşumuz, diğer sorunlarla birlikte bunalım dönemi geçirmemiz bugünkü duruma yolaçan nedenler arasındadır. Bugünkü durumu çeşitli bahanelerle mazur göstermeye çalışmıyoruz, çünkü bu bizim geçmiştenberi izlediğimiz bazı temel yanlış-

larla ve eksikliklerle ilgilidir. Nedenleri ve kökleri geçmişte olan bir gelişmenin ürünüdür. Devrimci Proletarya açısından olumlu olan yan, diğer hareketlere hakim olan kendiliğindenci gidişata alkış tutmaması, hata ve zaafalarını erdem haline getirmemesi, siyaset adına yanlış görüşlerin sistemleştirilmemiş olması ve benzerleridir. Genel bir siyasi çizgi ve ona uygun teorik, örgütsel ve pratik görevler en kısa zamanda gerçekleştirilmesi gereken sorunlar olarak önümüzdedir. Bize yöneltilen «hizip», «karşı-devrimci», «uluslararası komünist hareketin genel çizgisini hizipçiliğe alet etme» vb. suçlama ve saldırıları ise körlüğe bağlıyoruz ve «siyaset» adına öne sürdükleri görüşlerin en fazla bir yıl dayandığını hatırlamalarını ve geçmiş yazılarını şöyle bir karıştırmalarını salık veriyoruz. Bunlar bir yana...

Bizim açımızdan önemli olan bugünkü durumun objektif ve marksist tespiti temelinde, geçmiştenberi yapılagelen hatalardan ders çıkarak en iyi bir şekilde önümüze görevler koymak ve bunları yerine getirmektir. Bu yapılmadığı sürece geniş bir etkinliğe sahip olmakta, objektif gerçekliğe dayanmayan siyasetler «inşa etmek»te küçük bir grup olmakla, yalpalayıp durmakla ayn şeydir. Çünkü kof bir genişleme parçalanmanın şartlarının hazırlanması anlamına geldiği gibi, yine pekalâ küçük bir grup da yanlış bir çizgiyle saflarını genişletebilir. Her ikisi de marksist-leninist bir parti inşasına yol açmaz, tersine onun bir engeli haline gelir.

Halkın Kurtuluşu saflarında yürüttüğümüz muhalefetin bugün unutturulmaya çalışılan

olumlu yanlarına rağmen, ayrışmanın marksist-leninist bir perspektifle ve olgunlukla, Türkiye devrimci hareketini ileriye doğru iten sonuçlarla tamamlanamaması temel bir zaafımızdır. Ayrılma öncesinde ideolojik mücadelenin gereklerini yerine getiremedik. Liberal, bürokratik, sekter ve grupçu eğilimlerden bütünüyle arınarak muhalefet hareketini genel bilançosuyla ideolojik ve siyasi bakımlardan gelişkin bir hale getiremedik. Halkın Kurtuluşu tabanındaki devrimci unsurlar karşısında görevlerimizi yerine getirdiğimizi ve Halkın Kurtuluşu'na hakim olan sağ çizgiyi yeterince açığa çıkardığımızı iddia etmiyoruz. Halen de bu görev önümüzde durmaktadır. Ayrılma sonrasında devrimci bir alternatif yaratamama zaafımız büyük önem taşımaktadır.

Muhalefet esnasında ideolojik, siyasi bir temelin ortaya konmamış oluşu bir sürü sorunu da beraberinde getirmiştir. Bu en başta Halkın Kurtuluşu'nun sağ görüşlerini taşıyan ve çeşitli nedenlerle muhalefet eden kişilerin yeni bir insanın önünde engeller haline gelmesine, parçalanma yanlılarının ortaya çıkmasına yol açmıştır. Elbette bu Devrimci Proletarya'nın teorik ve siyasi sorunların çözümü konusundaki yetersizliği, eksikliği ve hatalarıyla birleşince kısır bir döngüye, zaman kaybına neden olmuştur. Bizce esas olan da budur. Sonuç olarak güçlü bir ideolojik-siyasi çizginin konmamış oluşu, devrimci bir çekirdeğin oluşturulamaması teorik, örgütsel, pratik görevlerin yerine getirilmemesine yol açmıştır. Subjektivizm, dar pratikçilik vb. hatalarımızın kaynağını teşkil eden ve aşılması gereken temel zaaflardır.

Biz burada özeleştirimizi ve bugünkü durumumuzu genişçe ele alacak değiliz. Ancak konuyla ilgili olarak 1 Mayıs'taki duruma değinirken bazı noktalara işaret ederek hata ve eksikliklerini erdem haline getiren Halkın Kurtuluşu ve Halkın Birliği ile aramızda farklı olan bir yanı göstermeye çalıştık.

İçinde bulunduğumuz dönem devrimci proletarya hareketinin inşası açısından bir an önce yerine getirilmesi gereken acil ve niteliği temel atma özelliği taşıyan görevler yüklüyor. Bu görevler kendilerine hangi ünvanı layık görürlerse görsünler Halkın Kurtuluşu ve Halkın Birliği tarafından yerine getirilememektedir. Bu 1 Mayıs, Halkın Kurtuluşu ve Halkın Birliği'nin (şimdi artık karşı-devrimci Aydınlik oportünistlerinin safında yer alan Halkın Yolu bunun dışına çıkmış oluyor) «Proleter devrimcilerin birliği» anlayışının iflasını hatırlatıyor. Aydınlik oportünistlerinin empoze ettiği bu görüşler geçen yıldan bu yıla bir uçtan diğerine sıçramış ve grupçuluğun bir başka çeşidine yolaçmıştır. 1 Mayıs'taki tavırlarıyla birlikte, bu devrimci günde kıvırtarak gizlemeye çalıştıkları «proleter devrimcilerin birliği» konusunu hatırlatıyoruz. Ve uluslararası komünist hareketin genel çizgisiyle bunun asla bağdaşmadığına (diğer «siyasetleri» de dahil) ve bu konuda özeleştiri yapmalarının gerekliliğine işaret ediyoruz. Sanırız Halkın Yolu'nun durumu, Halkın Kurtuluşu ve Halkın Birliği'ndeki bir takım hastalıklara işaret etmektedir ve bu hareketlere düşen görev bu 1 Mayıs'ta kendi geçmişlerini ciddi bir şekilde gözden geçirmeleridir.

Devrimci Proletarya hata ve zaaflarının köklerine inme, bunu aşma yolunda gereken gayreti gösterecektir. Ve kendini büyük görevler hayaliyle avutmamaktadır. İçinde bulunduğu yıl yanlış görüşlere darbe vurulan ve Marksist-leninist bir hareketin inşasına yönelik görevlerin her yönden yerine getirildiği bir yıl olmalıdır.

1978 1 MAYIS'INDAN GELECEK 1 MAYIS'A GİDERKEN BUGÜNDEN ÇIKARILMASI GEREKEN DERSLER

İstanbul Taksim Alanı'ndaki 1 Mayıs **merasimi** burjuva-revizyonist basının şamata ve reklamlarıyla sona erdirildi. Barikatın öbür yanındakiler revizyonist T.«K.»P. TİP vb.'den reformist sendika ağalarına; hükümetten yeni oportünistlere kadar emperyalizm yanlısı bütün güçler rahat bir nefes aldılar. Provokasyon ve sindirme taktiklerinin başarılı olmasıyla birlikte yenilerine yöneldiler.

Egemen sınıfların ve reformist sendika ağalarının desteğindeki ihanet şebekesi T.«K.»P. bol bol kendi reklamını yaparak ve yaptırarak karşı-devrimci çizgisi doğrultusunda meşruiyet kazanma hesaplarıyla hareket ediyor. İşçi sınıfının ve emekçi yığınlarının mücadelesini düzenin sınırları içine hapsedmek isteyen marksizmin bütün hasımları bu 1 Mayıs'ta niteliklerini ve yöneldikleri hedefleri ortaya koymuşlardır.

Burada esas üzerinde durulması gereken mesele Türkiye devrimci hareketinde katedilen me-

safe ve marksizm-leninizm adına çıkan modern-
revizyonistlerin, yeni oportünistlerin ve yollarını
çoktandır belirlemiş ortayolcu akımların dışında
kalan ve dünya komünist hareketinin genel çiz-
gisine sahip çıkıyor gözükten hareketlerin duru-
mudur. Bu seneki 1 Mayıs üzerinde durmak, geç-
miş dönemin bir muhasebesini yapmak ve bun-
dan dersler çıkararak, geleceğe yönelik devrimci
görevler koymak açısından gereklidir.

Ayrıca 1 Mayıs sonrasında Halkın Kurtuluşu
ve Halkın Birliği gibi siyasi akımların bugünden
ders çıkarmak niyetinde olmamaları ve sorunun
üzerini örtme, kuru gürültü ve birkaç protes-
toyla geçiştirme şeklindeki tutumları kısaca da-
olsa üzerinde durmaya değer. Esasa ilişkin ol-
mayan yanlar öne çıkarılarak öze ilişkin mese-
leler ve 1 Mayıs'taki eylemsizliğin ve uzlaşma-
cılığın gözardı edilmeye çalışıldığı ortadadır. Ne
Halkın Kurtuluşu İstanbul ve diğer şehirlerdeki
1 Mayıs gösterilerinin bir muhasebesini yapmış
ve kendi yanlışları, hataları üzerinde durmuş;
ne de Halkın Birliği bu yönde herhangi bir çaba
göstermiştir. Halkın Kurtuluşu'nun 1 Mayıs son-
rası sayısında olsun, Halkın Birliği'nin çıkardığı
özel sayılarda ve 1 Mayıs akşamı düzenlenen
gecede olsun bu konuda hiçbir çabaya girilme-
miştir. Tam tersi bir tutum takınılmakta ve mark-
sist-leninist bir eylem çizgisi izlendiği anlayı-
şıyla hareket edilmektedir. Bu, hataları örtme
tavrının da ötesinde, kofluğu, eylemsizliği ve
kendiliğindenliğe boyun eğmeyi çizgileştirme,
bunu ise bir marifet sayma anlayışının ürünü-
dür. Söylenenler ve revizyonizme, oportüniz-
me yöneltilen eleştiriler bir yana bırakılırsa,

Halkın Kurtuluşu ve Halkın Birliği'nin pratikte yaptığı 1 Mayıs'ı ésnaf bayramı olarak ele almaktır. Bu akımların bu yılki 1 Mayıs «eylemi», birkaç protesto yazısı ve röportajdan, birkaç şehirde düzenlenen küçük gösterilerden öteye gitmemiştir. İşte bir yığın süslü sözlerle, kuru ajitasyonla göklere çıkarılan budur.

Biz bunlara elbette Halkın Kurtuluşu ve Halkın Birliği yazarlarından marksist-leninist bir değerlendirme yapmalarını; hatalarını, yanlış çizgilerini açık ve berrak bir şekilde ortaya koymalarını beklediğimizden, ya da hayal kırıklığına uğradığımızdan dolayı değinmiyoruz. Genel rotası ve izlediği çizgi az çok bilinen akımların şu veya bu evredeki tutumlarının ne olacağını önceden kestirmek zor değildir. 1 Mayıs'ta olan da budur. Çünkü bu hareketleri bugünkü tavıra getiren bir geçmiş, bunun altında yatan nedenler vardır. Ama Halkın Kurtuluşu ve Halkın Birliği'ne bakılırsa işler yolundadır. Neler söyleniyor? Halkın Kurtuluşu 4 Mayıs tarihli 107. sayısında şu şekilde ögünüyor:

«Bugün gelinen yerde, yolumuzu aydınlatan kuvvetli bir silâha Devrimçi Proletaryanın Mücadele Platformuna ve bu temel üzerinde kurulmuş doğru siyasi çizgiye sahibiz.»

«Bu 6 Mayıs'ta Marksizm-leninizm ve devrim yolunda daha da ilerideyiz. Ülkemizde proleter devrimcilerin tek bir bayrağı altında birleştirilmesi proletaryanın marksist-leninist partisinin inşası yolunda hızla ilerliyoruz.»

Halkın Birliği, aynı konuda Halkın Kurtuluşu'ndan hiçte aşağı kalmamaktadır:

«Proleter devrimci hareket 1 Mayıs'a, işçi sınıfının şanlı partisini kurma yolunda önemli adımlar attığı bir durumda giriyor...» (1 Mayıs özel sayısı).

Bütün bunlar Halkın Kurtuluşu ve Halkın Birliği'nin kendileri hakkındaki değerlendirmeleridir. Sözlerine bakılırsa «mücadele platformu» hazırdır ve parti yolunda «hızla» ilerlemektedirler. Oysa gerçekte durumun böyle olmadığı ortadadır. Ne grup yapılarını aşabilmişlerdir, ne de küçük burjuva sağ çizgilerini... Parti inşası küçük burjuva bir tarzda ele alınmaktadır. Devrimci hareketin önüne çıkan teorik, siyasi, taktik, örgütsel ve pratik sorunlara çözüm getirebilme yeteneğinde olmayan ve sınıf mücadelesinin ateşi içerisinde karşı-devrim güçlerine ve her türden oportünizme karşı aktif ve uzlaşmaz bir mücadele veremeyen hiçbir hareketin parti konusunda ahkam kesmeye hakkı yoktur.

Halkın Kurtuluşu ve Halkın Birliği parti inşasına bir kaç konuda getirebilecek «siyasetler» ve bir «platform»la birlikte niteliği ve sınırları belli olmayan bir sempatizanlar topluluğuna sahip olma sorunu olarak bakmaktadırlar. Daha düne kadar Aydınlik oportünistleri ve onların piyonu durumunda olan Halkın Yolu ile olan ortak temellerini, hala onların derinden etkisi altında olduklarını unutturmaya çalışmaktadırlar. Hiç birisi de siyasi istikrarsızlıkları, her bir kaç

ayda değiştirilen sözde siyasetleri ve bunlarda her hafta yaptıkları tamiratlar üzerinde durmaya yanaşmamaktadır. Marksizm-leninizm yüzeysel olarak ele alınmaktadır ve bu dergilerin yazarları başta olmak üzere «tarafdarlarınca» da kavranmış olmaktan uzaktır. Devrimci teorinin, sosyalist bilincin ve devrimciler örgütünün büyük öneminin kavranamamış oluşu ve bunun gerektirdiği görevlerin pratikte yerine getirilememesi bile hangi yönde «hızla» ilerlendiğinin bir göstergesidir.

Halkın Kurtuluğu ve Halkın Birliği'nin geçmiş sayıları şöyle bir karıştırılırsa kitlelerin kendiliğinden gelme hareketin tapınıldığı, olayların akışına uyularak kuyrukçuluğun öğütlendiği görülebilir. Bu gazeteler baştanberi faaliyetlerini kısmi talepler üzerinde yürütmüşler; politik ajitasyon ve politik mücadeleyi sınırlayarak dar kapsamlılığın, ekonomizmin «aşamalı bilinç teorisi»nin ötesine geçememişlerdir. Örneğin Halkın Kurtuluğu daha birkaç ay öncesinde parti inşasının ana halka olduğunu kavrayamadığını söylüyordu. Bu hayati meseleyi ne zaman kavramıştır, ne zaman bunu derinlemesine ele alarak bir özeleştiri yapmıştır. Ayrıca bu yönde bir gelişmenin belirtisine rastlamak da mümkün değildir. Çünkü eski kendiliğindenci anlayış ay-nen sürdürölmektedir. Son aylarda değişen, sadece bazı yazılar yayınlamak, platformlar sunmak ve «parti inşası», «bayrağı göndere çekme» vb. safsataları hızlandırmaktan ibarettir. Bu arada eski kaba yanlışlar sessizce atılmakta yerine yenileri ve daha inceleri geçirmektedir.

Kitlelerin kendiliğinden kabaran mücadelesi

karşısında aynı tarzda aşka gelmek ve bunu en yoğun siyasi faaliyetten, sağlam ve sınırları belli örgütsel hazırlıktan, gelecekte cereyan edecek zorlu mücadeleleri yönetebilecek ve kitlelere önderlik edebilecek güçlü ve merkezi bir devrimciler örgütünün unsurlarını her yönüyle geliştirmekten koparmak kendiliğindenliğe alkış tutmak demektir. Marksist-leninist kadro siyasetinden ve devrimci çalışma tarzından kopuk bir şekilde «parti yolunda hızla geliyoruz» demek kendi kendini aldatmaktan başka birşey değildir. Halkın Kurtuluşu ve Halkın Birliği parti inşasını adeta «yazılara», «platformlara», birkaç ayda bir düzenlenen mitinglere indirgeyen bir anlayış içerisindedirler. Şüphesiz parti inşası asgari genel siyasi bir çizgiyi, devrimci teoriye hakim olunmasını gerektirir ve sorunun özünü ve belirleyici yanını bu oluşturur. Ancak bir sürü «siyaset»e rağmen, bu hareketlerin en temel zafırlarından birisini de bu oluşturmaktadır. Çünkü objektif gerçekliklere dayanmayan ve temelinde kendiliğindenlik yatan «siyasetler» eskimeye, maddi bir güce dönüşmemeye namzettir. Halkın Kurtuluşu ve Halkın Birliği'nin getirdiği görüşlerin de kalıcı olmayışı ve her dönemde eskisinin yerine bir «yenisi»nin konması, bazılarının da tornadan geçirilmesi de bundan dolayıdır. Siyasi yalpalama, her sayıda değiştirilen, birbirleriyle çelişen, sessizce düzeltilen, ama inceltelen görüşler bunun kanıtıdır. Ayrıca genel bir siyasi çizgiye sahip olmakta yetmez; bunun örgütsel inşa ve bununla sıkı sıkıya bağlı bir kitle çalışmasıyla birleştirilmesi gereklidir. Niteliğin yerine niceliğin öne geçirildiği, sınırları belli olma-

yan, gevşek ve menşevik bir örgütlenme çizgisi, gençliğin sınırlarını aşamayan dernek diplomasisi eninde-sonunda iflasa mahkumdur, Leninist ölçütlerden uzak, bilinçsiz, örgütlenmemiş ve kendiliğindenci bir çalışma tarzı revizyonizmi, reformizmi ve oportünizmi yenilgiye götürmez, tersine ona hizmet eder. Bol bol kitlelerden dem vurmak, hızla atılan adımlardan söz ederek taraftarların gözünü kamaştırmak, devrimci görevlerin yerine getirilmesi, kitlelerin devrime seferber edilmesi için yeterli değildir.

1978 1 Mayıs'ı Halkın Kurtuluşu ve Halkın Birliği'nin kendisi hakkındaki övücü değerlendirmelerinin içyüzünü açığa çıkartacak bir nitelik taşımaktadır. Bundan sonra devrimci hareketin önüne çıkacak her mesele de bunu gösterecektir. Örneğin Halkın Kurtuluşu zoraki bir çabayla kendini kurtarmaya çabalamaktadır. Bu gazetenin 108. sayısında yer alan bir yazıda Halkın Kurtuluşu yazarları Aydınlık oportünistlerini eleştirirlerken kendilerini ele verdiklerinin «farkında» değillerdir! TİKP eleştirisi Halkın Kurtuluşu'nun özeleştirisi olmalıydı. Halkın Kurtuluşu yazarları, «1 Mayıs Alanındaki Mitinge Katılmayalım» çağrısını, yani D. Perinçek'in basına yaptığı açıklamayı eleştiriyor. Oysa Halkın Kurtuluşu aynı çağrıyı yapmıştı ve üstelikte, aniden ve TİKP oportünistlerinin arkasından ve onların işareti üzerine harekete geçmişti. Aynı çağrının, aynı eylemsizliğin ve pasifizmin «ayrı anlamlar ifade etmesi» niye? Başka şehirlerde yapılanlar İstanbul'daki tavrı ve bu şehirde hiçte mücadele günü olmayan seyirciliği telafi eder mi?

Bizce bu çaba boşunadır! Ve Halkın Kurtuluşu'nun «üç dünya» özeleştirisinde itiraf ettiği «Üç Dünya Teorisi» ile ortak temellere sahip olma meselesi bugünde devam etmektedir. Bu ise söylediklerinden daha da çok eylem çizgisinde dile gelmektedir. İşte hayat böyledir; bir eylem, küçük bir dönemeç bir yığın laf salatasının altında yatan gerçeği ortaya çıkarır. Halkın Kurtuluşu yazarlarının ortayolculara yönelttiği T.«K.»P.'ye hizmet etme, boyun eğme eleştirileri kendisi açısından da TİKP oportünistlerinin ideolojik ve siyasi etkinliği altında olmaları, reformizme duyulan güven vb. bakımından geçerlidir.

1 Mayıs'ın da ortaya koyduğu gibi, bundan çıkarılması gereken en önemli bir ders sağ oportünizmin etkinliğinden kurtulmadan ne faşizme ve revizyonizme, ne de oportünizme ve reformizme karşı mücadele edilemeyeceği gerçeğidir. Oportünist «Üç Dünya Teorisi»ni terkettim demek yetmez, biçimsel bir çabayla ortayolculuk aşılmış olmaz.

Sağ oportünizmin Halkın Kurtuluşu ve Halkın Birliği üzerindeki etkinliği bize bir başka meseleyi hatırlatmadan edemiyor. 1976 1 Mayıs'ında Aydınlık oportünistleri «Proleter Devrimcilerin Birliği» adı altında Halkın Kurtuluşu ve Militan Gençlik'e (dünkü Halkın Yolu yazarlarına, bugün TİKP'li olan oportünistlere) bir çağrı yayınlamışlardı. Halkın Kurtuluşu yazarları bu çağrıyı nasıl ve neden reddetmek zorunda kalmışlardı? Bunlar bir yana. Önemli olan Halkın Kurtuluşu'nun tıpkı bu yılki Aydınlık çağrısına uygun davranmaları gibi, aynı çağrıya hem karşı çıkan hem de onun gösterdiği yol-

dan ilerleyen tavrıdır. Bilindiği gibi, Aydınlık ve Halkın Sesi oportünistlerinin bu birleşme çağrısı reddedilmişti, ama daha sonraları Halkın Kurtuluşu, Halkın Birliği ve Halkın Yolu çağrı sahiplerini dışalayarak aynı perspektifle «proleter devrimcilerin birliği»ni inşa etmeye kalkışmışlardı. Bu üç gazete de birbirlerini «proleter devrimcilik»le ödüllendiriyordu. İdeolojik ve siyasi bir çizgiden yoksunluk, ideolojik mücadeleden ve aradaki farklılıkların ortaya çıkarılmasından bağımsız bir şekilde yürütülen günlük olaylar ve küçük eylemler temelinde «birlik» çığırkanlığı yapıyordu. Yalnız başına günlük eylemlerle, ortaklaşa çağrılarla «proleter devrimcilerin birliği», «inşa» vb. düşünülüyordu. Seçim platformu ve geçen seneki 1 Mayıs bunlara örnek gösterilebilir.

Halkın Kurtuluşu, Halkın Birliği ve Halkın Yolu tarafından benimsenen ve ortaklaşa savunulan sözde «proleter Devrimcilerin Birliği» siyaseti (!) tamamen Aydınlık oportünistlerinin perspektifine dayanıyordu ve onların güdümündeydi. Şimdilik burada bunun örnekleri ve kanıtı niteliğinde olan yazılar ve olgular üzerinde durmayacağız. Bunun için bu gazetelerin her sayısında yüzlerce saçmalığa kolaylıkla rastlanılabilir. Hatta 16 Temmuz 1976 günü Aydınlık, Halkın Kurtuluşu, Halkın Yolu ve Halkın Birliği temsilcileri sağ oportünizmin en temel üç noktasında birlik sağlamışlardı. Aydınlık oportünistleri geçen yılın sonunda bu belgeleri yayınladığında hiçbirisi de bunu yalanlayamadı.

Bugün «proleter devrimcilerin birliği» siyaseti eski biçimiyle terkedilmiştir. Halkın Kurtu-

luşu, Halkın Birliği ve Halkın Yolu'nun bir kaç ay öncesine kadar birbirine layık gördüğü oportünist-troçkist temelde yükselen «proleter devrimci hareket», övgülerinin, «blok-inşa» hayallerinin yerini, sövgüler ve karşılıklı suçlamalar almıştır. İşin garibi bu gazetelerin sanki hiçbir yanlış yokmuş bir yığın rezillik olmamış gibi davranmaları ve baştanberi birbirlerini doğru bir şekilde değerlendirmemiş izlenimi yaratmaya çalışmalarıdır. Oysa Halkın Kurtuluşu olsun, Halkın Birliği olsun dünle bugün arasında taban taban zıt bir anlayış taşıyorlardı. İşin daha ilginç olan yanı ise yılbaşında «proleter devrimci» olan Halkın Yolu'nun üç ay sonra 1 Mayıs'ta birdenbire TİKP'nin «bayrağı» altında serinliyor olmasıdır.

Bunlar hiçte önemsiz şeyler değildir. Bizzat hızla ilerlediklerini ilan ettikleri, söyledikleri «parti inşası» çizgisidir. Bundan önemli bir siyaset olabilir mi? Üstelik Halkın Kurtuluşu ve Halkın Birliği'nin Aydınlık'tan devrıldığı eski «birlik» perspektifi «yeni» biçimde devam ettiriliyor. Şimdi birbirlerini kolaylıkla «oportünist» olarak suçlayabilmektedirler. Ve biri diğerini «kendi bayrağı» altına gelmemekle, parti inşası'na engel olmakla suçlamaktadır. Bu «yeni» biçim üç aşağı-beş yukarı Aydınlık oportünistlerinin eskidenberi zaten uygulamakta olduğu bir şeydir. Hatırlanırsa Aydınlık oportünistleri «proleter devrimciler birleşin» oportünist sloganını tutturamayınca, birdenbire «proleter devrimci» olarak nitelendirdiği hareketleri oportünist olarak suçlamaya başlamışlardı. Aydınlık, ondan sonra kendi «bayrağı» altında toplanmayan «üç-

lü blok»u oportünist olmakla ve «parti»nin engeli durumunda bulunmakla nitelendirmişti. Halkın Kurtuluşu ve Halkın Birliği'nin yaptığı ise Aydınlık oportünistlerini bir-iki yıl geriden takip etmektir.

Aydınlık oportünistlerinin etkisinden kurtulamayan, onun izinden giden her hareketin varacağı yer TİKP gibi bir hilkat garibesine ulaşmaktadır.

Sağ oportünizmin ideolojik ve siyasi etkinliği altında olmakla modern revizyonizm ve reformizm karşısında uzlaşıcı, teslimiyetçi bir tavır takınmak aynı temelden kaynaklanmaktadır. Bu Halkın Kurtuluşu ve Halkın Birliği'nin kendiliğindenliğe boyun eğme anlayışından, siyasetlerinin altında yatan bu yumuşak küçük burjuva zeminden gelmektedir. Ne kadar kıvırtırlarsa kıvırtırsınlar siyasetlerinin dokunduğu kuşaklar rengarenk kendiliğencilik iplikleriyle doludur. 1978'1 Mayıs'ı bu çizgilerin altında yatan gerçeği ve kendileri karşısında takındıkları tavrı ortaya çıkaran «küçük» bir mihenk taşı olmuştur.

Anlayana sivrisinek saz, anlamayana davul zurna az.

Sorun ne yalnız başına 1 Mayıs'ın kutlanmasıdır ne de Taksim Alanı'ndaki gösterilere katılmama gibi bir kararla sınırlıdır. Esas olarak örgütlü ve bilinçli bir faaliyetle emperyalizme ve sosyal-emperyalizme, bu dönemde keskinleşen çelişkilere uygun olarakta faşist diktatörlüğe, revizyonizme, sınıf düşmanlarına karşı en geniş kitlelerin mücadeleye seferber edilmesi işte konuya bu perspektif içerisinde yaklaşılmalı-

dır. 1 Mayıslar ve diğer eylemler bunu güçlendiren, devrim için yürütülen mücadeleye hizmet eden ve yığınların bilinçlilik ve örgütlülük düzeyinin yükseltilmesine yarayan şeylerdir. Ancak bu, ülkemizin içinde bulunduğu şartlar ve subjektif etkenlerdeki gerilik açısından ele alınırsa bir anlam kazanır. Ülkemizde hala marksist-leninist bir partinin olmayışı hiç tereddütsüz kavranacak halkanın, çözülmesi gereken en acil sorunun bu olduğunu gösterir. Teorik çalışmadan, kadro çalışmasına; işçi sınıfı ve emekçi yığınlar içerisindeki ajitasyon, propoganda ve örgütlenme faaliyetlerine; yığınların devrimci eyleminden ideolojik mücadeleye karar herşey mevcut devrimci potansiyelin parti inşasına hizmet edecek, onun önündeki engelleri temizleyecek bir nitelikte olmasını gerektirir. Çünkü bu yolda ilerlemek demek, devrim için gerekli subjektif şartları olgunlaştırmak demektir.

Konuya bu açıdan yaklaşıldığında ideolojik ve siyasi bakımdan revizyonizm, reformizm, oportünizm vb. den arınarak proletaryanın bağımsız devrimci çizgisinin ortaya konmasının, marksist-leninist tarzda örgütsel ve pratik eylem çizgisi izlemenin ne kadar önemli olduğu görülür. Önemli olan siyaset değil, proletaryanın devrimci siyasi çizgisini ortaya koymaktır. Bayrak göndere çekilecekse, bu temelde yükselmeli ve parti için gerekli ana unsurlar her yanıyla oluşturulmalıdır. Faşizmin saldırı ve katliamlarını, yeni tezgâhlarını göğüsleyebilmenin, devrimci mücadele açısından son derece elverişli bugünkü nesnel koşulları yığınların en etkin devrimci eylemine dönüştürmenin başka yolu yoktur. Fa-

şizmin hizmetindeki reformcu budalalık, sosyal-emperyalizmin ajanlığını yapan modern-revizyonizm, Amerikan emperyalizmine hizmet eden yeni oportünizm; küçük burjuva maceracılığı vb. başka türlü sahip olduğu mevzilerinden sökülüp atılamaz. Hele bunların etkinliğinden kurtulunamamışsa bu hiç mümkün değildir.

Modern-revizyonizm ve sağ oportünizm ege-men sınıflar tarafından desteklenmekte ve beslenmektedir. Buna bağlı olarak bu ihanet akımlarının sınıf mücadelesi yerine «sınıf barışı»nı, militan kitle mücadelesi yerine küçük taleplerin sınırını hiçbir zaman aşmayan barışçıl gösteriler ve danışıklı protestoları koymaları şaşırıcı değildir. Her eylemde olduğu gibi bu akımlar 1 Mayıs'ı da aynı aşırı Sağcı öze uygun bir şekilde gelenekleştirmeye çalışıyorlar. Kafalara yerleştirmeye çalıştıkları meydanlarda toplanan kalabalıklara göstermelik bir kaç slogan attırmak, en fazla da şekilsiz «kıızıl bayrak»lar taşımaktır. Bunlar ise T.«K.»P'ye, CHP'ye, belki yarın TİKP'ye hizmet eden araçlar haline getirilmek isteniyor.

Halkın Kurtuluşu, Halkın Birliği akımların bundan etkilenmediği, aynı anlayışı başka bir biçimde sürdürmediği söylenebilir mi? Söylenemez. Sadece İstanbul'daki tavırları açısından değil, diğer şehirlerdeki 1 Mayıs kutlamaları açısından da geçerlidir bu. Halkın Kurtuluşu, Aydınlık oportünistlerini eleştirirken başka şehirlerde düzenlediği gösterileri mükemmel birer örnekmiş gibi anlatıyor, ortayolcuları 1 Mayıs'ın kutlanmasında revizyonizmin resmi geçit çizgisine ortak olmakla suçluyor. Halkın Kurtuluşu

ve Halkın Birliği ne yapmıştır? Yapılan mitingler, salon toplantıları, bazı sloganlar atmanın, gösterişli pankartların ve bayrakların sınırını aşmış mıdır? Bir mücadele gününü bu sınırlara hapsedmeye çalışmak, en azından bugün mümkün olmasa bile yarın nasıl kutlanması gerektiğine işaret etmemek, bunun propogandasını yapmamak modern-revizyonistlerin, sağ oportünistlerin kaba biçimde yaptığı daha ince bir şekilde tekrarlamaktır. Bu akımlar bazı sloganları atmanın yalnız başına bir eylemin muhtevasını yükseltmeye yeteceğini sanıyorlar. 1 Mayıslar böyle karşılanmamalıdır. Proletaryanın mücadele, birlik günü, militan bir gün olan 1 Mayıs faşizme korku salmalı, hayatın her alanında yükselen bir savaş narası olmaya yönelik bir şekilde hazırlanmalıdır. 1 Mayıs, yalnız sloganlarla, gazete sütunlarıyla değil, eylem biçimleriyle, militan niteliği ile de reformistlerden, revizyonistlerden temelden farklı olmalıdır. Aksi takdirde folklor ekipleri, halaylar vb. burjuva-revizyonist akımlar tarafından daha iyi düzenleniyor.

Ayrıca burada bir kere daha belirtelim ki, Halkın Kurtuluşu ne kadar kendisini yoğun bir çalışma yapmış gibi gösterirse gösterebilir, sloganlarından taviz vermiyormuş pozuna bürünüyor olursa olsun bunlar gerçek durumu yansıtmıyor. DİSK yöneticilerine sunulan teklif ve her yönüyle budanmış sloganlar kabul edilmiş olsaydı Halkın Kurtuluşu'nun Taksim Alanı'nda yer alması ortayolculardan zerrece farklı olmayacaktı. 1 Mayıs öncesindeki çalışmalarını da buna göre ayarladığı, DİSK yönetiminin kara-

rını son günlere kadar beklediği bilinen birşeydir.

Son yıllarda da görüldüğü gibi 1 Mayıs'lar bolşevik bir tarzda, devrimci proletaryanın sınıf eylemleriyle istenilen şekilde karşılanmamaktadır. Elbetteki bu subjektif etkenlerle, hatta mücadele biçimlerine ilişkin olarak objektif şartlarla da ilişkili bir meseledir. 1 Mayıs'ların, ve anılması gereken diğer yıldönümü günlerinin devrim yolunda birer adım olabilmemesinin temel şartı proletaryanın devrimci partisi, yığınlarla kurulan sürekli ve kalıcı nitelikteki bağlar, revizyonizmin, reformizmin vb.'nin yenilgiye uğratılmasına bağlı olarak kitleler üzerindeki ideolojik etkinliktir. Bunlar ise günlük çalışmaların, kampanyaların kısa sürede sağlayacağı haftalık bir çalışmanın ürünü olamaz. Bu 1 Mayıs'ın istenilen şekilde kutlanması; ancak revizyonistlerin, reformistlerin düzenlediği resmi geçidi ezip geçen bağımsız gösterilerle, miting ve yürüyüşlerle, grevlerle, şehir meydanlarından kırlara kadar uzanan anti-faşist, anti-revizyonist direnişlerle mümkün olabilirdi. Elbetteki bu subjektif etkenlerin geri olduğu günümüz şartlarında istenilen boyutlarda şimdilik gerçekleşebilir birşey değildir. Ancak buradan hareketle bugünkü eylemsizliği, bölük-pörçük çıkışları meşrulaştırmanın, bu geleceğin perspektifi haline getirmenin anlamı yoktur. Halkın Kurtuluşu ve Halkın Birliği'nin yaptığı da bundan başkası değildir. Yapılanı, yapılabilir olan olanak göstermek, özelleştiri bir yana bugünkü durumun reklamını yapmak ekonomizmin «en az direnme çizgisi»nin teorisini yapmak demektir.

Bu seneki İstanbul 1 Mayıs mitingi karşısındaki devrimci tutum ne olmalıydı? Geçen yıldan bu yana değişen temel bir gelişme olmamıştır. Bir eyleme nasıl yaklaşmak gerektiğinin en önemli kıstaslarından birisi subjektif etkenlerin düzeyidir. Bu seneki 1 Mayıs'ta reformist sendika ağalarını ve modern-revizyonistlerin yakasını bırakarak istedikleri gibi at oynatmalarına, ellerinde tuttıkları mevzilerin yardımıyla Taksim Alanı'nı sahte TKP'nin eline teslim edip, buna karşılık 1 Mayıs'ı başka bir alanda kutlamaya kalkışmak yanlış olurdu. Çünkü bu revizyonistlerin demagojilerine, tecrit çabalarına hizmet edecekti. Böyle bir durumdan yararlanarak modern-revizyonistler «maocular»ın bir avuç kendilerininse T.«K.»P. önderliği altında işçi sınıfının temsilcileri olduğu sahtekarlığını yayma çabasına girmekle kalmayacaklar, bunu ve diğer demagoji araçlarını boş buldukları meydanlarda kitleleri kandırmanın bir aleti haline getireceklerdi. Ayrıca böylesine bir girişim faşizmin ve revizyonizmin tertip ve kışkırtmalarını önlemeye yetmeyeceği gibi, bu ihtimali daha da arttıracığı bir etken olurdu.

1 Mayıs'a katılmama kararı almak ve buna karşılık başka direniş ve mücadele biçimlerine bile girişmeden sadece DİSK yönetimine serzenişte bulunmanın eylemi protesto telgrafları, gazete özel sayıları düzeyine indirgemenin ne anlama geleceği ise ortadadır. Bizce Halkın Kuruluşu ve Halkın Birliği'nin temel hataları, bunların da ötesinde hatalar ve sağcı çizgilerinin terorisini yapmaları, bunu erdem haline getirmeleridir.

Taksim Alanındaki 1 Mayıs mitingine katılmak gerekirdi. Ancak bu katılma reformist sendika ağalarının ve modern-revizyonistlerin ekmeğine yağ süren birşey değil, onların etkinliğini sarsan, revizyonizmin, oportünizmin provokasyon umacısını yerle-bir eden, devrimci sloganlardan tavizlerin verilmediği ve T«K»P düzenbazlarının hevesini kursağında bırakan devrimci bir çıkış olmalıydı. Bu aynı zamanda TİKP oportünistlerinin «anti-revizyonizm»ini de teşhir eden bir tavır olacaktı.

Ancak böyle bir katılmada faşizmin, ordu ve polisin, reformistlerin ve revizyonistlerin ortaklaşa çabalarıyla engel olmalarını önlemek için son bir-iki haftada gündeme gelen göstermelik hazırlıklar ve DİSK yöneticilerinden icâzet beklemek değil, uzun çalışmalar yürütmek, bütün devrimci potansiyeli harekete geçirmenin yolları üzerinde durmak ilk elden gerekliydi. 1 Mayıs hazırlıklarının aylarca önce başlatılması, diğer çalışmaları engellemez tam tersine onun bir parçası ve onu güçlendirmenin bir aracıdır. Fabrikalarda, sendikalarda, semtlerde, okullarda, derneklerde «1 Mayıs Hazırlık Komiteleri» kurulmalıydı ki, işçi sınıfına miting meydanında birkaç slogan ve pankartla bilinç taşıma sakat anlayışına düşülmesin. Yıllardır yapılan «proleter devrimci çalışma tarzı»nın verdiği meyveler ortadadır. Kitleleri doğrudan etkileyebilmek, revizyonist-reformist etkiyi yıka-bilmek için onların olduğu her yerde göğüs göğüse bir mücadele yürütmek, mümkün olduğu ölçüde alternatif olmak gerekir. Devrimci bir sesin yükselebilmesi yalnız başına gazeteler ya

da bazılarının sandığı gibi «şoke edici» maceracı eylemlerle mümkün değildir. Bunlar işçi sınıfını kendiliğinden bilinçlendirmez. Fabrikalarda, sendikalarda vb. yerlerde sınıfın en ileri unsurlarına «hükmetmeye» onları ileri bir seviyeye çekmeye çalışarak etkinlik kazanmak gerekir. Yayın faaliyetinin, bildirilerin, broşürlerin etkin olabilmesi, devrenin tamamlanabilmesi için «kaleler» yaratılmalıdır. Kitle çizgisinde devrimci bir faaliyet, ajitasyon ve propoganda ve örgütlenme olmadan yığın eylemlerine önderlik edilemez. Bir öğrenci gençliği temel almak, bir de kendiligidencilik temelinde yükselen yayın faaliyetiyle yetinmek, arada-sırada da lütfen işçi sınıfıyla ilgilenmek-bunlar devrim devrimci önderlik anlayışıyla bağdaşmaz. 1 Mayıs'ta yapılan çaresizlik «teori»lerine kaynaklık eden en önemli nedenlerden biriside budur.

Bugün «proleter devrimcilik» sözünü ağzından düşürmeyen bir çok hareket 1 Mayıs'la ilgili olarak —veya diğer alanlarda— geniş kampanyalar yürüttüğü izlenimini yaratmaya çalışıyor. Yapılanlar ortadadır. Yıllardır parti inşası ve kitle çalışması üzerine çok şeyler söylendi. Son zamanlarda da «sol» lafazanlık yoğunlaştırıldı. Bunlardan hangisi fabrikaları sağlam kaleler haline getirme yolunda adım atmaktadır, hangisi proleter unsurları safına çekebilmiştir? Bilindiği gibi, niteliği esas alan ve her şart altında varlığını sürdürebilecek sağlam bir örgütlenme, sağlam ve kalıcı kitle bağlarına sahip, sözle değil, eylemle önderlik yürüten bir hareket yaratılamamıştır. Bu nedenledir ki, revizyonistler, reformistler vb. hala işçi sınıfı içerisinde el-

de ettiği mevzilerde tutunabilmektedir. Bunlar yıkılmadan faşizme ve emperyalizme karşı etkin bir mücadele yürütülemez. Devrim yolunda ilerlemek, 1 Mayıs'ları «bulanık ve kasvetli atmosfer»den kurtarmak için bunlar mevzilerinden defedilmelidir. Ama bunun için çalışılmalıdır, örgütsel ve siyasi görevler alanında, kitle eylemlerinde kendiliğindencilik, kuyrukçuluk sona erdirilmelidir. Öncü örgütün yaratılması, sınıfın öncünün safına kazanılması ve devrim mücadelesinde kitlelere önderlik edilmesi zorlu mücadeleler gerektirir. Fakat bu yönde atılan her sağlam adım, yüzeysel ve tekyanlılıktan uzak her başarı bunların başlangıcıdır. Başlangıçta izlenen yol, bu en temel konuda takınılan tavır olağanüstü bir önem taşır. Herşey yolunda anlayışıyla giden ve bugünkü dağınıklık ve amatörliğe, legalizm ve eylemsizliğe gözünü kapayan, lafazanlık örtüsüyle bunu geçiştiren her hareket bozguna uğramaya malhkümdür. Yapılan budur ve bu yüzden her yıl, her 1 Mayıs siyasi arenada bir avuç revizyonistin rahatça at oynatmasına sahne olmaktadır. Elbette bunlardan ders alınmazsa kârlı çıkan karşı-devrimci ihanet akımları olacaktır.

Dünya ölçüsünde belli başlı çelişkilerin keskinleştii ve ülkemizde de sınıf mücadelesinin sertleştii bugünkü şartlarda rehavete yer yoktur. Faşizmin saldırıları, kudurganlık derecesine varmıştır ve bu saldırgan güçler katliamları, provokasyonları en iğrenç demagojiyle bir arada yürütmektedirler. Aynı şekilde emperyalizme ve sosyal emperyalizme karşı izlenen açık kapı siyaseti reformcu sahtekârlıkla, revizyonist ve

oportünist ihanetle örtülmeye çalışılmaktadır. Bütün bunlara karşı vakit geçirilmeksizin etkin devrimci mücadele yükseltilmelidir. Aksi takdirde yığınların mücadelesi düşmanlarının hapsetmeye çalıştığı ılımlı kanallarda boğulacaktır. 1 Mayıs, bilinçli ve örgütlü, militan karakterde kitle eylemlerinin yükseltilmesinin acil bir gereksinim olduğunu bir kere daha hatırlatıyor. Devrimci eylemin yükseltilmesi için sıkı hazırlıklar, faşizmin ve revizyonizmin provokasyonlarını teşhir ve boşa çıkartma yönünde yoğun bir çaba gerekiyor. Bu bir-iki haftalık kampanyalarla, kuru gazete ajitasyonlarıyla gerçekleştirilemez. Çok önceden beri tezgâhlanan oyunları bozmak tehdit ve şantajları boşa çıkarmak için hem uzun vadeli bir perspektifle ajitasyon, propoganda ve örgütsel çalışma yürütmek, hem de bunu güçlendiren yoğun ve yüzeysel olmayan özel kampanyalar düzenlemek zorunluluğu vardır. Bunları yaptığını iddia edenlere verilecek en güzel cevap 1 Mayıs'taki duruma işaret etmek olacaktır. Daha önceden 1 Mayıs'ta tezgâhlalanabilecek oyunları, muhtemel tertip ve saldırıları, modern revizyonizmin ve reformist sendika ağalarının baskı ve şantajlarını açığa çıkarmayı ve etkisizleştirmeyi hedefleyen çeşitli türde toplantılar, broşürler vb. özel bir kampanyanın parçası olarak hazırlanmalıydı. Bir oyunu, provokasyonu önlemek için en başta bir kamuoyu yaratmak gereklidir.

Devrimciler sınıf düşmanlarının tehditlerine pabuç bırakmak istemiyorlarsa kararlı bir tutum takınmalı ve buna emekçi yığınlarla kurduğu, güçlendirdiği bağlarla cevap vermelidirler.

Oportünizmin etkisi, reformizme bağlanan umutlar, kararsızlık ve küçük burjuva insiyatif yokluğu yenilmeden provokasyonlar ve şantajlar boşa çıkartılamaz. Bu aynı zamanda kitleleri devrimci eyleme çekmenin ve en geniş desteği sağlamanın önündeki önemli bir engeldir de.

Geçen yıl neredeyse önüne gelen siyasi akımla flört eden Halkın Kurtuluşu ve Halkın Birliği, bu yıl madolyonun ters yüzünü çevirmişlerdir. Önceki yılların «proleter devrimci»leri bu 1 Mayıs'ta birbirleriyle ortaklaşa hareket etmeye dahi tenezzül buyurmamışlardır. İdeolojik mücadelenin doğurduğu sonuçlardan değil de, daha çok Aydınlık oportünistlerinin yarattığı atmosferden dolayı olsa gerek. Her biri de önüne geleni «karşı-devrimci» vb. şekillerde ilan ederek gerçekte kendilerini tecrite götürmektedirler. Bunun bolşevik uzlaşmazlıkla ilgisi olmadığı yalpalamalarından bellidir.

Oysa 1 Mayıs'a en güçlü bir şekilde katılabilmek için bütün anti-faşist, anti-revizyonist, demokrat ve yurtsever güçleri harekete geçirmek, onların desteğini sağlamak zorunluluğu vardı. Devrimci bir anlayışla birleştirebilecek bütün güçler biraraya getirilmeden, tarafsızlaştırılacak güçler revizyonizmin ve reformizmin tecriti yönünde harekete geçirilmeden başarılı eylemler konulamaz. Halkın Kurtuluşu ve Halkın Birliği ise daha düne kadar «uç dünyacı» oportünistleri bile ittifak siyasetleri içinde tutarken, her ne olmuşsa bugün kendi grupları dışında başkalarını görmez hale gelmişlerdir. İlkeli olmak adına oportünist sekterlik anlayışına sarılmışlardır. Onlar kendi taraftarlarını bağınaz ve

asık suratlı kişiler haline getirmeye çalışarak durumlarını sürdürmeye çalışmaktadırlar. Ama bunlar için bir yanı, diğer yanı ise Aydınlık oportünizmine, CHP'ye duyulan güvendir.

1 Mayıs 1978, proletarya adına büyük iddialar taşıyanların, böbürlenenenlerin, gerçek niteliğini açığa çıkaran bir ayraç olmuştur.

TİKP hainlerinin karşı devrimci kimlik ve işlevlerinin bir kez daha somutlaşmasının ötesinde, bundan daha da önemli olarak Halkın Kurtuluşu ve Halkın Birliği hareketlerinin izledikleri zaman zaman sözde «sol» sözlerle bezenen-; TİKP'nin sağcı çizgisi ve ideolojik-siyasi etki alanının dışına çıkabilecek sınıfsal yetenekten yoksun niteliklerini de gözler önüne sermiştir.

1 Mayıs 1978'de öne çıkan gerçekler, bir kez daha, ülkemizde temel sorunun ne olduğunu en açık bir şekilde ortaya koymuştur.

Sorun parti inşası sorunudur.

Sorun marksist-leninist özde yükselen doğru bir siyasi çizgiye, örgütlenmeye ve bilimsel ve istikrarlı bir perspektife sahip olma sorunudur.

Sorun proletaryanın bağımsız çizgisini izleyen ve bundan taviz vermeyen, militan bir yapıya, kitle bağlarına sahip, rüzgâra göre yelken açmayan, ilkeli tavırları temel alan ve her zor durumdan çıkmasını bilen, kalıcı bir hareket inşası sorunudur.

Sorun her türden ihanet akımlarına karşı kesin bir tavır, aktif ve uzlaşmaz bir mücadele, küçük burjuva yalpalamalarına son verme sorunudur.

Bunlara göz kapayarak proletaryanın önderliğinden, bağımsız siyasi eyleminden, devrime yönelmekten vb.'den söz etmek anlamsızdır.

9 lira